

SKRIVNOSTNI MEDALJON

in druge zgodbe

Renata Bokan

Čustvena inteligenca za otroke

Skrivnostni medaljon

in druge zgodbe

Renata Bokan

Čustvena inteligenca za otroke

Naslov: Skrivnostni medaljon in druge zgodbe –
Čustvena inteligenca za otroke
Avtor: Renata Bokan
Naslovnica,
oblikovanje: Primož Škoberne
Založnik: Samozaložba
Leto izdaje: 2020
Kraj izdaje: Maribor
Cena: /
URL: <https://sites.google.com/view/male-zgodbe/>

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-32(086.76)
159.947(02.053.2)

BOKAN, Renata

Skrivnostni medaljon in druge zgodbe [Elektronski vir] : čustvena inteligenca za otroke / Renata Bokan. - Spletni zvočni posnetek. - Maribor : samozal., 2020

Način dostopa (URL): <https://sites.google.com/view/male-zgodbe/>
ISBN 978-961-07-0296-2 (pdf)
COBISS.SI-ID=40784387
ISBN 978-961-07-0295-5 (mp3)
COBISS.SI-ID 40725763

Kazalo

[Skrivnostni medaljon](#)

[Kako se znebiti vsiljivca?](#)

[Kdo je Julija?](#)

[Šola pri sraki Modrorepi](#)

[Kam potuje babica Danica?](#)

[Dragi otroci!](#)

Skrivnostni medaljon

Kaj narediti s slabo vestjo?

Babica Danica je živela v rumeni hiški na koncu kratke ulice. Za otroke iz sosesčine je bila njena hiška kakor drugi dom.

Najbolj zvesti obiskovalci babice Danice so bili; sestrici Ema in Mila, ter bratca Nik in Jakob.

Če je bil dan sončen, so se otroci podili po prostranem vrtu polnem skritih kotičkov ali pa so senco poiskali pod mogočnim drevesom ob hiši.

V dneh, ko je padal dež, so zavetje našli v veliki kuhinji, se sladkali s piškoti in se igrali, kolikor so želeli.

Z babico Danico sta živela še muca Mici in kuža Berti.

Berti je bil že v poznih letih. Najraje je počival v udobni košari pod oknom. A ko je Berti slišal prihajati otroke je skočil na noge, pomahal z repom in se podil z njimi po vrtu, dokler ni omagal.

Muca Mici je bila bolj samotarske narave. Ljubila je mir in tišino. Ni se veliko družila z otroki. Le Mili je dovolila, da jo je gladila po sivem kožuščku.

Kadar je bilo za njena občutljiva ušesa otroškega direndaja le preveč, se je umaknila v najbolj skrite kotičke hiše ali se podala na potep v bližnji gozd.

Babica Danica ni bila zares babica otrokom, a so jo od nekdanj vsi prebivalci ulice tako klicali. Tekom let se je v ulici marsikaj spremenilo: zraslo je več novih hišk, mlaka, ki je bila dolga leta domovanje žabic, je presahnila, nekdanji otroci so odrasli in imeli svoje otroke.

Le babica Danica se ni veliko spremenila in njena hiška prav tako ne, kot da se ju zob časa ni dotaknil.

Kje je medaljon?

Nekega dne, ko so otroci prišli do babičine hiše, so na pragu presenečeni obstali.

Običajno pospravljena kuhinja jih je tokrat pričakala v neredu. Povsod so bili lonci, knjige, papirji, vsebina predalov je bila razsuta po mizi.

Babica Danica je zbegano je pogledovala naokoli in se spraševala, "kako je mogoče, da ga ne najdem. Le kam sem ga založila?"

"Kaj iščeš, babica Danica?" je vprašala Ema in z začudenjem opazovala razburjeno babico.

"Ni ga, otroci, mojega medaljona ni," je rekla babica Danica.

"Ali iščeš ogrlico z okroglim obeskom in pisanimi kamenčki?" je ponovno vprašala Ema.

Ema je občudovala je vse kar se je svetilo in lesketalo. Še posebej ljube so ji bile ogrlice in že zdavnaj je opazila babičino ogrlico z nenavadnim medaljonom.

"Da, prav ta medaljon pogrešam," je Emi odgovorila babica Danica. "Zvečer, pred spanjem sem ga kot običajno položila na vrhno polico, a zdaj ga ni, ne na polici in tudi nikjer drugje."

"Ali je ta medaljon zelo dragocen?" je zanimalo Milo.

Babica je za trenutek pomislila, kot da išče prave besede, s katerimi bi odgovorila Mili in nato dejala: "Zame je zelo dragocen, mnogo spominov je povezanih z njim," ob tem je babica z roko nežno pogladila Milo po temnih kodrih. Otroci so opazili, da je babica žalostna.

"Babica, morda pa so tvojo hišo obiskali tatovi?" je vprašal Nik. Zelo rad je poslušal zgodbe o policajih in detektivih.

Že zdavnaj se je odločil, da bo detektiv, ko bo velik.

Nič na svetu ga ne bi bolj razveselilo, kot to, da bi prav on našel tatiča babičinega medaljona.

"Hm, tatovi praviš?" je zamišljeno dejala babica Danica. "Na to še pomislila nisem. Toda v hiši je bilo vse na svojem mestu, le medaljona je izginil. Najbrž bi tatovi našli še kaj, kar bi jih zamikalo?"

"Ali pa je zmikavt točno vedel, kaj išče," je z resnim glasom dejal Nik.

"O, zelo detektivsko razmišljaš Nik," ga je pohvalila babica. "A najprej se moram zares prepričati, da ga nisem sama kam založila. Morda sem ga ob vsem tem vznemirjenju le spregledala. Bi mi ga prosim pomagali iskati?"

"Seveda," so odgovorili vsi štirje.

Sraka Modrorepa se veseli

Medtem, ko so bili otroci in babica Danica zaposleni z iskanjem medaljona, se je na drevesu ob hiši nekdo zelo veselil. Sraka Modrorepa je prepevala in plesala. Proslavljala je uspešno jutranjo akcijo. Iz hiše ji je uspelo izmakniti svetleči medaljon.

Že zelo dolgo ga je opazovala in vzdihovala: "O, kako lepo bi lahko okrasila svoj dom s tem čudovitim medaljonom."

Srakine misli so se sleherni dan vrtele okrog občudovanega predmeta. Končno se je ponudila priložnost.

Sraka Modrorepa je opazila, da je babica Danica pustila odprto kuhinjsko okno, medtem, ko je šla po opravih. Medaljon se je v jutranjem soncu bleščal na svojem običajnem mestu, na vrhnji polici v kuhinji.

"Zdaj je priložnost," je pomislila sraka Modrorepa.

Vznemirjenje jo je preplavilo po cellem telesu.

Da bi umirila svoja razburjena čustva in lažje izpeljala načrt, je globoko vdihnila in počasi izdihnila.

"Zdaj sem pripravljena," je pomislila in poletela proti odprtemu oknu, naravnost do police z medaljonom. Z močnim kljunom je zagrabila medaljon in ga odnesla v svoj dom.

Končno ga je lahko občudovala čisto od blizu. Sraka Modrorepa je bila srečna. Vse kar si je želela je bil medaljon in zdaj je bil njen.

Bližala se je noč. Srako je skrbelo, da bi medaljon ponoči, ko bo spala, zdrsnil iz drevesa na tla. Zato si je ogrlico z medaljonom poveznila čez glavo na prsi. "Tukaj bo na varnem," si je rekla in mirno zaspala.

Tudi babica Danica v hiši se je odpravljala spat, a ni bila tako zadovoljna kot sraka na drevesu. Spraševala se je, "le kam je izginil moj medaljon?"

Zelo dobro se je še spomnila trenutka, ko ji ga je pred mnogimi leti podarila mama.

Da bi lažje zaspala po razburljivem dnevu, si je pripravila skodelico čaja, ter se nato odpravila k počitku.

Vabilo na zabavo

Drugo jutro, ko se je sraka Modrorepa zbudila, ji je v glavo šinila odlična zamisel.

"Priredila bom zabavo v čast svoji novi pridobitvi," je rekla in urno skočila iz postelje.

"Zabava bo priložnost, da medaljon pokažem svoji sestrični Črnooki in vsem drugim srakam iz sosesčine. Prepričana sem, da bodo zavistne, ko bodo videle moj čudoviti medaljon.

Kar takoj moram napisati vabila na zabavo," je sklenila in se lotila pisanja.

Ko je sraka vabila napisala, je pričela iskati goloba Sivka. Sivko je bil znan kot najbolj zanesljiv poštar v okolici. Opazila ga je na strehi babičine hiše, bil je sredi slastnega zajtrka. Pohitela je k njemu.

"Sivko, dragi, prošnjo imam zate. Vem, da si najboljši poštar daleč naokoli, prosim, raznesi vabila še danes, zelo se mudi," je bila sladka sraka.

Prijazni golob Sivko je težko odrekel srakini prošnji. Modrorepi je obljubil, da bo vabila predal do poldneva. Najprej bo poletel k njeni sestrični Črnooki, nato pa še k drugim srakam.

Pogled na uro je sraki Modrorepi povedal, da se mora lotiti urejanja doma, če želi opraviti vse, kar si je zadala. Čakalo jo je najmanj prijetno opravilo, čiščenje in pospravljanje.

Sraka Modrorepa ni bila navdušena nad tem opravilom. Njen dom je bil kraljestvo nereda, pravo sračje gnezdo. "A za zabavo se je vredno potruditi," si je mislila. Hitro je vzela metlo v roke in se lotila dela.

Zložila je še srebrni medaljon ter pisane kamenčke v njem tako temeljito, da je v njih videla svoj odsev.

Ozrla se je po svoji, tokrat čisti hiški in izbrala najbolj primerno mesto, kamor je namestila zloščen medaljon.

"Tako, še nekaj prigrizkov pripravim in se očedim, potem pa se zabava lahko prične," je bila zadovoljna sraka Modrorepa.

Sračja zabava

Pozno popoldne, ko je sonce že pričelo izgubljati svojo moč, so povabljeni en za drugim prihajali na zabavo. Prva je priletela sestrična Črnooka in njeni številni mladiči. Kmalu so se jim pridružile še druge povabljene srake.

V Modrorepini hiški je nastala velika gneča, a to ni nikogar motilo. Srake so pele in plesale, vreščale in se smejale, občudovale medaljon in bile zavistne, točno tako, kot je pričakovala Modrorepa.

Utrujene od plesa in obilja hrane, so se pozno zvečer srake poslovile. Modrorepa je ostala sama sredi nereda in sračjega perja, ki je frčalo naokrog med plesom.

Zadovoljna z zabavo, predvsem pa s tem, da je vzbudila zavist pri prijateljicah, je Modrorepa hitro smuknila v posteljo in zaspala. Še prej pa si je medaljon poveznila čez glavo, kot že prejšnjo noč, ga objela in zaspala.

Tudi babica Danica se je v hiši odpravljala spat. Minil je že drugi dan, a medaljona ni našla. Toda upanje je ni zapustilo. "Morda pa se skrivnost razjasni jutri," si je mislila.

Slabo počutje

Ko se je sraka Modrorepa naslednje jutro zbudila, se ni počutila najbolje. Sprva je mislila, da se je loteva nahod. Potem je slabo počutje pripisala utrujenosti po naporni zabavi. Kljub dolgemu spanju in lenarjenju v postelji se sraka ni počutila nič bolje, zato je sklenila, da je najbrž zelo resno zbolela.

Pričelo jo je skrbeti. "Kaj se dogaja z menoj," je tuhtala.

"Še včeraj sem bila zdrava, srečna in ponosna, da sem tako spretno izmaknila medaljon iz hiše. Danes pa sem povsem brez veselja in moči. Boli me v prsih in medaljon je tako zelo težak. Kaj je narobe z menoj?" je stokala in jokala sraka Modrorepa.

Nenavadna bolezen se je nadaljevala naslednji dan in še naslednji.

Sraka Modrorepa ni čutila lakote, niti žeje, še vstati iz postelje ni želela. Le vse bolj je postajala žalostna in brezvoljna.

Sovica Ursula priskoči na pomoč

Srakino stisko je opazovala sovica Ursula, ki je živela tik pod vrhom krošnje od koder je imela odličen pogled nad dogajanjem v srakinem domu. Zadnje dni je bila priča vsemu, kar se je dogajalo v srakini hiški.

Sovica Ursula je veljala za modro in sočutno, marsikomu je že pametno svetovala.

Opazovala je srakino stisko in nemoč ter se odločila, da jo obišče.

Sraka Modrorepa se je obiska razveselila. Vedela je, da sovica Ursula zna pametno svetovati.

"Morda pa mi lahko pomaga," je polna upanja pomislila sraka Modrorepa, ko je sovico Ursulo zagledala na vratih.

"O, kako sem te vesela, draga sosedu Ursula," je sraka prijazno sprejela sovico.

"Nič kaj dobro se mi ne godi zadnje dni," je hitela opisovati svoje počutje Modrorepa.

"Žalostna sem in bolna, v prsih me tišči in boli. Neka nenavadna bolezen se me je lotila in ne vem, kaj mi je storiti."

"Hm, hm," se je sovica odkašljala, potem, ko je Modrorepa umolknila.

"Res nisi videti najbolje, draga sosedu," je dejala sovica in sedla na stol ob srakini postelji. Nato je nadaljevala, "morda, draga sraka Modrorepa, pa tvoje težave izvirajo iz dogodkov zadnjih dni?"

"Kako to misliš, sovica? Kako bi lahko zabava vplivala na moje slabo počutje?" se je Modrorepa začudila.

"Nisem imela v mislih zabave, temveč lepi medaljon iz babičine hiške," je mirno nadaljevala sovica Ursula.

"Hm, kako pa je lahko medaljon kriv za mojo bolezen?" Osupla sraka je bila prepričana, da sovica tokrat ne govori pametno. "Morda ji je škodila poletna vročina zadnjih dni," si je mislila Modrorepa.

Srakino razmišljanje je prekinila Ursula rekoč, "res ni kriv medaljon, ampak tvoje dejanje."

"Moje dejanje? Kaj pa sem storila, da sem si prislužila to čudno bolezen," je vprašala že precej vznemirjena sraka.

"Babici si iz hiše izmaknila njen dragoceni medaljon," je odgovorila sovica Ursula.

"A, samo to," si je sraka oddahnila.

"Ja, samo to. Zdaj te morda peče vest," je sovica potrpežljivo pojasnila.

"Da me peče vest? Še nikoli nisem slišala za slabo vest," se je še vedno čudila sraka Modrorepa.

Sovica Ursula je nadaljevala s pojasnilom: "Kadar komu škodujemo ali ga prizadenemo, nam je kasneje lahko zelo žal. Pravimo, da nas peče vest."

Kako ozdraviti slabo vest?

Nastala je kar dolga tišina. Sraka je razmišljala o tem, kar je pravkar slišala: "Da me muči, kako je že rekla sovica ... slaba vest? Hm, nenavadno. Še nikoli nisem slišala za bolezen, ki se ji reče slaba vest. A soseda Ursula bo že vedela."

Naposled se je Modrorepa oglasila z žalostnim glasom: "Morda imaš prav, sovica Ursula. Toda, kaj naj storim, ljuba soseda? Rada bi bila ponovno srečna in zdrava. Samo to si želim. Ne maram več te, hm, kako si že rekla, slabe vesti. Hočem se je znebiti!"

"Ti si tako modra in izkušena, sovica Ursula, zagotovo veš, kako bi se znebila slabe vesti," je še moledovala sraka.

"Mislim, draga soseda, da sama veš, kaj bi bilo najbolje storiti, da se znebiš slabe vesti," je sovica, kot običajno, prijazno odgovorila.

Sraka je bila zelo brihtna in se ji je hitro posvetilo, kaj bi utegnila imeti v mislih sovica Ursula. A je preverila svoje misli rekoč, "mi želiš povedati, spoštovana soseda, da moram medaljon vrniti babici?"

Sovica je prikimala, "mislim, da je to edina rešitev, če se želiš znebiti nenavadne bolezni."

Odgovor sraki Modrorepi ni bil niti malo všeč. Rada bi obdržala medaljon in se hkrati znebila slabe vesti.

Čemerno je odgovorila sovici Ursuli, "želim se znebiti te slabe vesti, ampak, medaljona pa ne dam! Še nikoli nisem slišala, da bi sraka vrnila tisto, kar je izmaknila!"

Ob teh besedah je Modrorepa skočila iz postelje ter hodila sem in tja po svoji hiški. Bila je zelo razburjena.

"Kaj bodo rekle druge srake, če bom medaljon vrnila? Saj se mi bodo smejale! Ne, to pa že ne!" je govorila na glas.

"Najbolje, da te pustim samo," se je oglasila Ursula. "V miru boš lahko premislila, kaj si zares želiš, imeti medaljon ali se znebiti slabe vesti."

"Tako zelo sem si želela lepi medaljon, zdaj naj ga pa vrnem," je bila obupana sraka. A hkrati je čutila, da ima soseda Ursula prav. Če želi biti zdrava, zadovoljna in brez te zoprne slabe vesti, bo morala medaljon vrniti.

Sraka še dolgo v noč ni mogla zaspati. "Morda je babici hudo, ker sem ji ukradla medaljon," prvič odkar si je prisvojila medaljon, je pomislila na babico Danico. Ob tej misli se je počutila še slabše.

Napočilo je jutro. Sraka je utrujena od nočnega premišljevanja žalostno pogledala medaljon, ki ga je še vedno imela okrog vratu in se odločila: "Medaljon bom vrnila babici Danici. Meni je prinesel samo težave in bolezen. In potem bom zaživela brezskrbno in svobodno, kot se za ptičko spodobi. Brez te nesrečne slabe vesti. Pa še babica bo ponovno imela svoj medaljon."

Težka naloga

A vrniti medaljon ni bilo tako preprosto, kot je sraka mislila, saj babica nekaj naslednjih dni ni zapustila svoje hiške. Srako Modrorepo je slaba vest pregnjala že več kot teden dni in iskreno se je hotela znebiti medaljona.

Nato pa je napočilo jutro, ko je sraka opazila, da se babica odpravlja od doma.

Na srakino srečo je babica Danica pustila kuhinjsko priprto. Modrorepa je ocenila, da bo lahko neslišno poletela v kuhinjo in vrnila medaljon na polico. A na nesrečo je v trenutku, ko je skoraj že bila v hiški, s krilom udarila v okensko steklo.

Hrup je prebudil kužka Bertija. Jezen, ker je nekdo zmotil njegov počitek, je Berti še napol v spanju pričel glasno lajati. Opazil je srako in jo skušal spoditi. Poskakoval je in lovil njen rep. Modrorepa je prestrašeno iskala izhod in se umikala Bertijevemu ugrizu.

Berti je s smrčkom ujel konec srakinega repa. Modrorepa je v paniki izpustila medaljon iz kljuna. Skupaj z medaljonom pa je proti tlom padlo dolgo srakino pero.

Naposled se je Modrorepi uspelo izmakniti Bertijevim zobem. Prestrašena je poletela nazaj v krošnjo. Srce ji je divje razbijalo. Precej časa je trajalo, da se je umirila.

Babica Danica se veseli

Babica Danica se je vrnila domov, ko se je dan že prevesil v večer. Takoj, ko je vstopila v hišo je na tleh ugledala nekaj svetlečega. Stopila je bliže in na obrazu ji je zaigral velik nasmeh. "Moj medaljon," je vzkliknila veselo. Pobrala ga je iz tal in ob tem opazila dolgo, črno pero. Dobro si ga je ogledala.

"To je zagotovo sračje pero," je rekla.

"Mislim, da vem kaj se je zgodilo. O, ti srakica ti. Najbrž te je zapekla vest in si medaljon vrnila," je babica razmišljala, medtem, ko je medaljon položila na polico. Shranila je tudi lepo sračje pero.

Ko so otroci naslednji dan prišli na obisk k babici Danici, so takoj opazili, da je dobre volje in tudi, da ima okrog vratu medaljon.

"Kje si našla medaljon, babica?" so bili začudeni otroci.

"Nisem ga našla, nekdo ga je vrnil," je babica odgovorila.

"Prav si imel, Nik. Res je bil tatič v hiši. In ta tatič si je želel le moj medaljon. Prepričana sem, da boš dober detektiv," je babica pohvalila Nika.

Štirje pari otroških oči so še vedno začudeno zrli v babico Danico, zato je nadaljevala: "Ko sem včeraj prišla domov, sem na tleh v kuhinji našla medaljon. In ne samo medaljon."

Babica Danica je pomahala z dolgim peresom po zraku. "Veste kaj je to?" je vprašala.

"Seveda, to je ptičje pero," se je prvi oglasil Jakob.

"Kaj pa ima pero opraviti z medaljonom?" je zanimalo Emo.

"O, ima, zelo veliko," je babica smeje odgovorila. "To je sračje pero. Najbrž je pripadalo sraki, ki živi na drevesu ob hiši."

"Srake so prav posebne živali," je nadaljevala babica. "Malo so podobne nam, ljudem. Rade imajo vse kar se blešči in sveti. Prav tako kot ti, Ema. Obožujejo zlate prstane, kovance in seveda ogrlice. Prepričana sem, da je tudi moja soseda na drevesu podlegla skušnjavi in mi spretno odnesla medaljon."

"Kako pa je medaljon prišel nazaj," je bila radovedna Mila.

"Vrnil se je po isti poti, kot je odšel. Sraka ga je vrnila. Ker pa je Berti dobro opravil čuvajsko nalogo, je v begu pred njim izgubila še pero. Upam, da je z njo vse v redu in da je Berti ni preveč prestrašil," je s skrbjo v glasu rekla babica Danica.

"Ampak, ali nam želiš povedati, da je sraka najprej medaljon ukradla in ga potem vrnila? Zakaj bi to storila?" je zanimalo Emo.

"Vem, da je to precej nenavadno. Mislim, da ima zasluge za to tudi medaljon. Četudi izgleda kot navadna ogrlica z lepim obeskom, ima nekaj nenavadnih sposobnosti."

"Kakšne nenavadne sposobnosti?" je zastrigel z ušesi Jakob.

"Kdor ga nosi okrog vratu, temu se lahko dogaja marsikaj. Če si ga je sraka nadela okrog vratu, je zagotovo spoznala, da ni ravnala prav."

"Zapekla jo je vest, zato je medaljon vrnila. Tako vsaj mislim, da se je zgodilo, čisto gotova pa ne morem biti," je pojasnila babica Danica.

Otroci so z zanimanjem poslušali. Zgrnili so se okrog mize, kamor je babica Danica položila medaljon, da bi si ga lahko dobro ogledali in se ga dotaknili. Toliko bi jo še želeli vprašati. A babica je pogledala na uro.

"Otroci, pozno je že. Še bo priložnost, da vam povem kaj več o skrivnostnem medaljonu, zdaj pa bo treba domov."

Otroci se niso povsem strinjali, a babica se ni pustila pregovoriti.

Ema, Mila, Nik in Jakob so se odpravili proti domu. "Lahko noč otroci, kmalu se ponovno vidimo," je zaklicala babica za njimi in zaprla vrata svoje hiške.

Kako se znebiti vsiljivca?

Je bolje tekmovati ali sodelovati?

Poletje je pokazalo vse svoje čare. Na babičinem vrtu se je bohotila raznovrstna zelenjava, a otroke so najbolj navduševale sladke maline. Prelevili so se v kuharske pomočnike in babici Danici pomagali pri kuhanju marmelad.

Maline, borovnice, marelice in jagode so se v velikih loncih na štedilniku spreminjale v poslastico. Otroci so s kuhalnicami mešali sladko goščo in komaj čakali, da okusijo slastne marmelade.

Medtem, ko je babica Danica marmelado nalivala v kozarce, so drobni prstki otrok kar sami hiteli v lonec.

"Mmmmm, kako dobro," so mrmrali otroci in se oblizovali.

Tudi na mogočnem drevesu ob hiši je življenje teklo v miru. Sraka Modrorepa je bila ponovno srečna. Na medaljon, ki ji je prinesel kopico težav in nekaj osivelih peres, je skoraj že pozabila.

Sovica Ursula je najraje počivala v gugalniku pod vrhom krošnje, od koder je imela odličen pogled daleč naokrog.

Vsiljivec

Nekega jutra, bilo je še zelo zgodaj, je srako Modrorepo prebudil nenavaden hrup.

Tok, tok tok, je odmevalo po okolici. In ponovno tok, tok, tok...

"Kaj se dogaja?" je bila presenečena sraka.

"Kdo me budi skoraj sredi noči? Še v svoji hiši nimam miru!" je godrnjala Modrorepa in lezla iz postelje, da pogleda, kdo je jutranji rogovilež. Bilo je še preveč temno, da bi videla, kdo povzroča hrup.

Zavpila je, "hej, kaj počneš, kdorkoli že si!" Odziva ni bilo. Modrorepa je še glasneje zaklicala: "Kako si upaš povzročati hrup tako zgodaj? Kdo sploh si!?"

Namesto odgovora se je ponovno slišalo, tok, tok, tok...

Zdaj je bila sraka Modrorepa že zelo jezna, "kaj tudi govoriti ne znaš? Takoj prenehaj s tem zoprnim hrupom! Tu sem jaz doma in to je moje drevo!" je bila odločna Modrorepa.

"Fjuuu, tvoje drevo?" je slišala posmehljiv, nič kaj prijazen glas.

"Kako to misliš, da je drevo tvoje? Saj si le navadna sraka, ki pač živi na tem drevesu. Kaj se tako šopiriš in vreščiš," je jutranji vsiljivec odgovoril sraki.

In nadaljeval, "tako slastnih črvčkov že dolgo nisem jedel in ne, ne bom se premaknil od tu, pa četudi vreščiš in kričiš cel dan. Mi, detli imamo radi prav takšne črvčke, kot se skrivajo v tem lubju."

Nastopilo je nekaj trenutkov tišine, nato pa je vsiljivi detel nadaljeval, "pravzaprav, mislim, da si bom v tej duplini naredil zelo udoben dom."

Po teh besedah je detel ponovno začel trkati na deblo. Tok, tok, tok... je odmevalo.

Modrorepa je spoznala, da ne bo šlo tako zlahka, kot je pričakovala. Pokrila si je ušesa, da ni slišala hrupa in bi lažje razmislila, kaj ji je storiti. Svojega drevesa ni bila pripravljena deliti z detlom.

Ko se je zdanilo je hrup ponehal. Novi stanovalec se je končno najedel. In zaspal. Sraka Modrorepa si ga je zdaj lahko dobro ogledala.

Na glavi je imel nekakšen rdeči čop in zelo dolg kljun. "Kako je smešen, ta rdečerepi čupko," je pomislila.

Tisti dan sraka Modrorepa z vsiljivcem ni spregovorila niti ene same besede. Pravzaprav je bila užaljena. "Kako mi je že rekel, da sem navadna sraka in da se šopirim in vreščim," je razmišljala o detlovih besedah.

Nenadoma pa je sraka dobila odlično zamisel. "Že vem, kako bom pregnala detla," je vzkliknila od veselja. "Boš ti dragi 'prijateljček' detel že videl kaj je to kričanje, le malo še počakaj," se je sraki smejala.

Sračji zbor

Vsa navdušena je Modrorepa poiskala poštarja, goloba Sivka, saj je ponovno potrebovala njegovo pomoč. Našla ga je pri majhnem okencu pod streho babičine hiše, kjer je imel poštni urad.

"Dragi Sivko, prosim, čim prej odnesi tole pismo moji sestrični Črnooki. Zelo se mudi," je bila prijazna sraka.

Sivko je obljubil, da bo kar takoj poletel do Črnooke in ji predal pomembno pismo, saj nima nobenega drugega pametnega dela.

Ko je Črnooka prebrala sporočilo svoje sestričen Modrorepe je bila navdušena, "končno se bo dogajalo nekaj zabavnega," je pomislila.

Kar takoj je poletela do svojih sosed in prijateljic, da jih obvesti o načrtu, ki ga je skovala zvita sraka Modrorepa.

Medtem pa je detel ponovno postal lačen, slišalo se je tok, tok, tok...

A tokrat se Modrorepa ni razjezila, le pomislila je, "ne boš se več dolgo mastil s črvički na mojem drevesu, o ne."

Padel je mrak in Modrorepa je pričakovala svoje obiskovalce. "Če je Črnooki uspelo zbrati dovolj srak iz soseščine, bo načrt zagotovo uspel," je bila prepričana.

Kmalu so obiskovalke prišle. Bilo jih je zelo veliko. Vodila jih je seveda sraka Črnooka.

Srake so posedle po vejah drevesa, zelo tiho, da ne bi zbudile detla, ki je po dobri večerji utonil v sladki sen. Črnooka se je postavila na najvišjo vejo in spregovorila zbranim srakam.

"Pozdravljene, spoštovane prijateljice."

"Hvala, da ste prišle na pomoč naši dragi prijateljici, sraki Modrorepi. Naša naloga je odgnati vsiljivega detla."

"Kot veste, bomo uprizorile pevske vaje, vendar to ne bo lepo petje, temveč navadno dretje. Vreščale bomo na vse grlo, čim bolj neubrano in glasno. Krakale in srakale bomo tako dolgo, dokler detel ne zapusti tega drevesa."

"Jaz sem vaš zborovodja in bom skrbela za to, da bomo res zoprno vpile in vreščale. Saj to znamo, kajne?"

S temi besedami je Črnooka zaključila svoj govor. Srake so navdušeno kimale.

"Na moj znak pričnemo," je še dodala Črnooka in pričela šteti. "Ena, dva, tri...pričnimo."

In se je začelo vreščanje, kričanje kraaaa, kra kraaaaa, sraaa, sraaaa, krrrrra, krrrrra, kraaaa, sraaaaaa...

Neprijetno in bučno vreščanje je zadonelo na drevesu in nič ni kazalo, da bo kmalu potihnilo.

Detel, ki je že sladko spal v svoji duplini je prestrašeno skočil pokonci. "Kaj se dogaja," se je spraševal.

V temi ni videl veliko. Je pa zato slišal čudno vreščanje iz vseh strani. Čepel je v svoji drevesni luknji in si pokril ušesa, ter upal, da bo hrup kmalu prenehal. A sračji zbor je bil vztrajen. Krakanje in srakanje se je nadaljevalo zelo dolgo v noč.

Brez zmagovalca

Tudi babico Danico je prebudil hrup. "Le kaj se dogaja na drevesu, čemu to sračje vpitje?" se je čudila.

Kuža Berti je hotel iz hiše, da bi videl, kakšna nevarnost preži zunaj. Babica Danica mu je odprla vrata in Berti se je pognal pod drevo in pričel na ves glas lajati. Ne da bi vedel, je srakam pomagal, saj je bil zdaj hrup še bolj neznosen.

Najbolj nesrečna pa je bila muca Mici. Poleg hrane je imela najraje tišino. Ob hrupu je skočila na zofo in potisnila glavo pod veliko blazino, da bi čim manj slišala.

Proti jutru so srake končno omagale. Krakanje in vpitje je prenehalo. Modrorepa se je prijateljicam zahvalila za pomoč, utrujene srake so odletele.

Detel, ki zaradi hrupa vso noč ni zatisnil očesa je dobro vedel, da ga sraka želi odgnati. A bil je odločen, da ostane na drevesu. Še več, tudi on ne bo pustil sraki spati. Še preden se je naredil dan, je pričel z kljunom močno trkati po deblu. Tok, tok, tok...

Zgodba se je naslednji dan ponovila. Čez dan je detel s svojim nenehnim trkanjem na deblo spravljal ob živce srako Modrorepa, ponoči so srake pod vodstvom Črnooke vreščale, da detel ni mogel spati.

Po treh dneh so bili izčrpani vsi, tako srake, ki jih je bolelo grlo, kot detel, ki že nekaj noči ni spal. Tudi babica Danica, kuža Berti in muca Mici so bili naveličani nočnega hrupa.

Kljub temu, da so srake dale vse od sebe, je detel vztrajal na drevesu. Že dolgo je tega, kar je nazadnje bival v tako udobni drevesni vdolbini in še slastno hrano je imel na doseg kljuna. Še na misel mu ni prišlo, da bi zapustil svoj novi dom.

Četrti dan si je sraka Modrorepa priznala, da njena zamisel ne deluje. Utrujena in poražena je končno globoko zaspala. Zaspal pa je tudi detel, zadovoljen, ker se ni pustil odgnati, a tudi malo zaskrbljen, kaj neki si bo ta iznajdljiva sraka še izmislila.

Premirje

Iz svojega gugalnika pod vrhom krošnje je sovica Ursula opazovala dogajanje. Zelo dobro je vedela, da se spor med srako in detlom lahko še dolgo nadaljuje, saj sta oba zelo trmasta. Zato je sklenila, "čas je, da ukrepam."

Naslednje jutro je sovica najprej obiskala srako Modrorepo in jo povabila na popoldansko limonado. "Z veseljem sprejemem vabilo, soseda Ursula," je prijazno odvrnila sraka.

"Kot naročeno je prišlo to vabilo," si je mislila. "Morda bo pametna soseda imela nasvet, kako se znebiti vsiljivega detla."

Sovica Ursula je obiskala še detla, se mu predstavila in tudi njega povabila na limonado.

Detel je povedal je, da mu je ime Danijel in se zahvalil sovici rekoč, "limonada se bo v tej vročini zelo prilegla, hvala za vabilo sovica."

Sam pri sebi pa je ugibal, "to bo najbrž kakšna past, ki mi jo je sraka pripravila?"

"Bolje, da ostanem previden," je sklenil.

Popoldan, točno ob dogovorjeni uri je bila sovica Ursula pripravljena na obiskovalca. Prva je prišla sraka, takoj za njo pa še detel.

"Kaj pa ti tukaj?" je sraka Modrorega besno prhnila proti detlu.

Še preden je detel lahko kaj odgovoril, se je oglasila sovica, "jaz sem ga povabila, prav tako kot tebe. In oba prosim, da sta prijazna drug do drugega, dokler sta moja gosta." Ob teh besedah je tudi že polnila kozarce s hladno limonado ter povabila svoja gosta, da se odžejata.

Ko so spili prvi požirek hladne limonade, je sovica Ursula spregovorila. "Že zelo dolgo stanujem na tem drevesu. Rada sem tukaj in veselim se vsakega novega dne, ki ga bom še preživela tukaj, pod vrhom krošnje."

"Toda ta vsiljivec ne stanuje tukaj," je Ursuli skočila v besedo sraka Modrorega in pokazala na detla.

Sovica je odločno pogledala srako Modrorepo in dejala: "Prosim soseda Modrorega, da me poslušáš do konca, potem pa boš lahko povedala, kar želiš." Modrorega je nejevoljno utihnila in godrnjaje prisluhnila sovici.

Sovica Ursula je nadaljevala. "Kot sem rekla, lahko smo srečni, ker živimo v tem prijetnem okolju. Toda, kot vesta, se je naše mirno življenje zadnje dni precej spremenilo. Vsi smo utrujeni in tudi spimo slabo saj dan in noč poslušamo nemogoči hrup. Prepričana sem, da si prav tako kot jaz želita živeti v tišini in miru, zato imam za vaju predlog, ki bi lahko rešil naše težave."

Detel Danijel je pomislil, "o, kako učno govori sovica Ursula."

Tudi srako Modrorepo je zanimalo, kaj ima sovica Ursula povedati.

"Kakšen predlog imaš v mislih, sovica?" je radovedno vprašala.

"Torej, predlagam vama, da do jutrišnjega dne razveselita drug drugega. Ti, Sraka Modrorep, stori kaj koristnega za detla Danijela. In ti detel, prav tako razmisli, kako boš prijetno presenetil srako Modrorepo."

Po teh besedah je nastala tišina. Prva se je zgroženo oglasila sraka, "si rekla, da naj nekaj dobrega storim za tega vsiljivca, ki cele dneve tolče po deblu in bo pojedel vse črvičke pod lubjem?"

"Da, prav si slišala, predlagam, da storiš za detla Danijela nekaj prijaznega. Prepričana sem, da to zate ne bo pretežko, saj srake veljate za zelo pametne ptice." Sraki je pohvala o pameti zelo dobro dela, zato ni več ugovarjala.

Tudi detel Danijel je bil zelo presenečen. "Kdo je še slišal kaj takega! Ona cele noči kriči in kraka, jaz pa naj bom prijazen z njo! Saj nisem tepček!" je jezo ugovarjal.

Sovica Ursula je razumela, da sta njena obiskovalca zelo presenečena in da potrebujeta čas za razmislek o njenem predlogu, zato ju je prijazno spodbudila:

"Draga gosta, vem, da je moj predlog za vajina ušesa nekoliko neobičajen, a vaju prosim, da storita, kot sem vama predlagala."

Sraka in detel nista bila prav zgovorna, ko sta se poslovila od sovice.

Kaj storiti?

"Še nikoli nikomur nisem nič podarila, jaz raje izmaknem drugim, kar mi je všeč," je zleknjena na postelji tuhtala sraka Modrorep.

A sovica Ursule ni želela razočarati. Zato je pričela razmišljati, kaj bi lahko prijaznega storila za detla Danijela. Spomnila se je, da je nekoč v dar prejela zelo lepo visečo mrežo, ki je ne potrebuje. Viseča mreža je že zelo dolgo v omari.

"Če jo podarim detlu, bo lahko na njej počival. Jaz pa bom imela več prostora v omari," je razmišljala sraka. "Najbolje, da detlu podarim visečo mrežo," se je Modrorepa odločila.

Vejo nižje se je tudi detel Danijel spraševal, kaj neki bi naredil za srako in seveda, ne sme biti prenaporno zanj.

Imel je nekaj zamisli, a za vse bi se moral precej potruditi in porabiti veliko časa. To pa mu ni dišalo. Bil je bolj lagodne narave. Še nikoli ni nikomur naredil nobene usluge in ni se želel preveč utruditi pri tem.

Nato pa se je spomnil sočnih in sladkih robid, ki jih je zjutraj zibal na babičinem vrtu. Robide so dobro skrite za leseno lopo, zagotovo jih sraka še ni odkrila. "Nabral bom nekaj divjih robid za srako in jih dal v košaro. Lahko bi primaknil še kakšnega črvička, ki jih je pri meni pod lubjem zelo veliko. Saj bo zame še vedno dovolj te poslastice," je bil detel zadovoljen, ker je končno našel rešitev problema.

In tako se je zgodilo, da je detel Danijel zgodaj zjutraj pred srakina vrata odložil košarico črnih in slastnih robidnic z nekaj belimi črvički na vrhu.

Sraka Modrorepa je svojo visečo mrežo okrasila z veliko pentljo in jo postavila pred vhod v detlovo duplino.

Sraka Modrorepa se je košare z dobrotami zelo razveselila. Že dolgo ni zaužila tako sladkih robidnic, da o črvičkih sploh ne govorimo. Vse je pojedla že za zajtrk, le eno robido si je prihranila za popoldansko malico. "Tole je bilo pa res slastno," se je oblizovala sraka Modrorepa.

Tudi detel je bil vesel darila. Mrežo je obesil med dve sosednji veji in jo kar takoj preizkusil. "Vauuu, odlično je takole lenariti in se zibati v mreži," je ugotovil. "Dobro se je spomnila soseda sraka. Saj niti ni tako zoprna, kot sem mislil," je mrmral zleknjen v viseči mreži.

Nova naloga

Proti poldnevu sta se sraka in detel oglasila pri sovici Ursuli, da se pohvalita, kako dobro sta izpolnila nalogo. Sovica Ursula je poslušala o slastnih robidnicah in črvičkih, ter o najbolj udobni viseči mreži.

"Imenitno sta opravila prvo nalogo," je bila navdušena sovica Ursula.

"Prvo nalogo?" sta se začudila sraka in detel.

"Da, za vaju imama nov predlog," je sovica nadaljevala.

"Kaaaaj?! Ali prav slišim?" je bil ogorčen detel Danijel.

Sovica Ursula, kot da detlovega ogorčenja ni opazila, je nadaljevala: "Prepričana sem, da bi vajino pomoč potreboval še kdo. Ozrita se naokoli, zagotovo bosta opazila koga, ki bi mu vajina pomoč prišla prav."

Detel, ki se je že nekoliko umiril je precej začudeno pogledal sovico, "praviš, naj narediva nekaj dobrega za nekoga, ki ga sploh ne poznavam?"

"Zakaj bi pomagala komu, ki naju za to ni prosil?" je bila začudena tudi Modrorepa.

"Ko bosta storila, kar sem vama predlagala, bosta našla tudi odgovore na vajina vprašanja," je malo skrivnostno odgovorila Ursula.

Sraka Modrorepa in detel Danijel sta se poslovila precej nejevoljna. Pričakovala sta pohvalo, dobila pa še eno nalogo.

"Zelo nenavadno," je detel Danijel spregovoril prvi. Sraka se je strinjala in priznala, "visečo mrežo sem ti podarila, ker je ne potrebujem."

"In jaz tebi košaro robidnic in nekaj črvičkov, ker je bilo to najbolj preprosto," je bil iskren detel. Ob tem sta se sraka in detel spogledala in se pričela smejati.

"Kaj bova storila?" je sraka vprašujoče pogledala detla Danijela.

"Niti sanja se mi ne, komu bi midva lahko pomagala, še manj pa, kako," ji je odgovoril.

"Kaj če bi se o tem pogovorila jutri, zdaj sem tako zelo lačen, da ne morem razmišljati?" je še dejal detel Danijel.

"No prav, pa jutri," se je strinjala sraka. "Saj se ne mudi tako zelo. Zdaj je prevroče, da bi si razbijala glavo s tako zahtevnimi vprašanji," je rekla in poletela v svoj dom.

Detel pa se je lotil iskanja ličink pod lubjem. Slišalo se je tok, tok, tok...

Hiška za bumbarja

Jutranji dež je prebudil tako srako Modrorepo, kot detla Danijela. Oba sta v svojih hiškah razmišljala o predlogu sovice Ursule.

Detel, dobro skrit pred dežnimi kapljami v svoji duplini je nenadoma zaslišal zzzzzzz, pa spet zzzzzzz.

"Kdo pa je to?" je bil začuden.

Čmrlj s črnim smrčkom in rumenim plaščkom je silil v njegov dom, da bi se skril pred dežjem. Nerodno je opletal okrog detla in iskal zavetje v njegovi drevesni luknji.

"Ali nimaš svoje hiške, mali bumbar, da takole nevljudno vdiraš v mojo?" si je mislil detel Danijel in želel odgnati nadležnega čmrlja. Tedaj pa ga je prešinilo, "morda mali čmrlj res nima svoje hiške?"

Detel Danijel je bil resda bolj lenobne sorte, a misli je imel zelo hitre. Kar takoj je sprejel odločitev, "midva s srako Modrorepo ti bova naredila dom, da se boš imel kam skriti pred dežjem."

Detel je bil ponosen nase, "kakšna dobra ideja. Komaj čakam, da jo povem sraki Modrorepi."

Ko so sončni žarki pregnali oblake, je sraka Modrorepa obiskala detla. Bila je prepričana, da se je že česa domislil in tudi radovedna, kaj bi to bilo. In res. Detel je bil dobre volje. Kar takoj je sraki Modrorepi povedal, kaj je sklenil, ko je opazoval nesrečnega čmrlja brez doma.

"Odlična ideja," je sraka navdušeno in iskreno pohvalila detla Danijela..

Lotila sta se dela. Pod sosednjo smreko sta našla kos lesa, v katerega je detel s kljunom vrtal toliko časa, da je nastalo nekaj ravno prav velikih lukenj.

Sraka Modrorepa je v tem času iskala suho listje in trave in še nekaj slame je izmaknila na babičinem vrtu. Vse to je s kljunom potisnila v luknje, da so bile mehko obložene in bo čmrlju udobno.

Bumbar, kot je detel poimenoval čmrlja, je ves popoldan krožil v bližini ter opazoval detla in srako pri delu.

Ko je bilo delo opravljeno, sta Modrorepa in Danijel s skupnimi močmi čmrljo hiško postavila na varno in sončno mesto.

Utrujena, a zelo zadovoljna z rezultatom svojega dela, sta si prizadevna graditelja pripravila izvrstno večerjo.

Sedeč skupaj na veji, sta po večerji opazovala, kdaj se bo čmrlj Bumbar vselil v novi dom. Ni bilo treba dolgo čakati. Čmrlj je glasno brenčal okrog nove hiške dokler ni izbral najbolj primerne luknje zase. Sraka Modrorepa in detel Danijel sta ga zamaknjeno opazovala, ko je vsaj že stotič priletel in odletel, ter neutrudno lepšal svoj dom.

Drugo jutro je nova čmrlja hiša dobila še več stanovalcev. Prva jih je opazila sraka, ki je zjutraj poletela na smreko in radovedno pogledovala kaj neki se dogaja v novi hiški. Imela je kaj videti.

Čmrlj ni bil več sam. Še dva njegova prijatelja sta se nameščala v novi dom. Tudi nekaj čebelic je bilo videti v bližini, prav radovedno so si ogledovale luknje v hiški in se odločale, katera bo pravšnja. Hiška, ki sta jo naredila sraka in detel je z novimi stanovalci oživila.

"Vau, koliko živalic je bilo brez doma," je bila presenečena Modrorepa. "Najin trud ni bil zaman," si je mislila.

Od tega dne sta sraka Modrorepa in detel Danijel postorila še marsikaj s skupnimi močmi. Sovici Ursuli sta popravila leseni gugalnik, veverici pomagala nabrati lešnike in semena, golobu Sivku počistiti poštni urad.

Življenje na drevesu je bilo za srako, sovico in detla prijetno in tudi zabavno. "Upam, da bo ta harmonija trajala še dolgo," je včasih pomislila sovica Ursula.

Kdo je Julija?

Moč sočutja

Poletje se je poslovilo, prišla je jesen. Sraka Modrorepa, detel Danijel in sovica Ursula so nabirali semena, lešnike in orehe ter jih skrbno shranili za dolge zimske dni.

Otroci so s prihodom jeseni imeli več obveznosti. Poleg Nika, ki je bil že tretješolec, je v šolske klopi prvič sedla Ema.

Babica Danica je v mirnih jesenskih dneh zapisala mnogo novih zgodbic, ki jih bo brala otrokom v zimskih popoldnevih. Za njene mlade obiskovalce ni bilo večjega zimskega veselja kot je poslušanje zgodbic in sladkanje s piškoti.

Dan za palačinke

Bil je deževen dan, ko so otroci potrkali na babičina vrata. Takoj, ko so vstopili, jih je objel prijetni vonj sveže pečenih palačink. Babica Danica je otroke povabila, da si izberejo marmelado, s katero si bodo osladili palačinke.

Nik je izbral marelično marmelado, Ema in Mila sta se odločili za jagodno. Le Jakob, največji sladkosned med otroki, se ni mogel odločiti. "Ne vem, katero marmelado naj izberem," je žalostno rekel. Beseda marmelada mu je delala še nekaj težav.

"Ne skrbi, Jakob. Pripravila ti bom palačinko presenečenja," je dejala babica Danica. Poleg palačinke z borovničevo marmelado mu je postregla še kepico sladoleda. Jakob se je z veseljem lotil posladka.

"Kaj bomo počeli sedaj?" ga je zanimalo, ko je pojedel že drugo palačinko.

"Igrajmo se," je predlagala Mila.

"Ah, ne. Zelo sem sit, ne morem se premikati." je potarnal Nik in se zleknil na mehko preprogo poleg spečega Bertija.

Tedaj pa se je oglasila Ema. "Babica, obljubila si, da nam boš povedala zgodbo o medaljonu. O tistem lepem obesku, ki ga je sraka odnesla in potem vrnila. Saj se še spomniš, mar ne?"

"Spomnim se, seveda," je babica pritrdila. "Najbrž se tudi sraka še spomni, kako jo je pregnal naš Berti." Ob teh besedah je babica Danica pogladila Bertija za ušesi. Berti pa, kot bi razumel babičine besede, je pomahal z repom.

"Si vsi želite slišati zgodbo o medaljonu?" je vprašala babica. Otroci so prikimali.

"Super bo slišati resnično zgodbo," je menil Nik.

"Kaj vas pa najbolj zanima?" je želela vedeti babica Danica.

"Vse o medaljonu želim vedeti," Emin glas je izdajal vznemirjene, veselila se je, da bo končno potešila svojo radovednost.

"Mene pa najbolj zanima, ali ima medaljon res nenavadne moči," je na babičino vprašanje odgovoril Nik.

Babica se je ob zadnjih Nikovih besedah nasmehnila in rekla, "prav, pa pojdemo lepo po vrsti."

Pričela je pripovedovati.

Zgodba o nenavadnem medaljonu

Medaljon sem prejela od svoje mame. Moja mama ga je prejela od svoje mame, moje babice. In prav z mojo babico, Julija ji je bilo ime, se ta zgodba začneja.

Julija je imela le očeta, saj je njena mama umrla, ko je bila Julija še zelo majhna. Julijin oče (moj praded) je bil popotnik in znanstvenik. Malo pa tudi trgovec. Zanimala so ga stara ljudstva, njihove navade in vse kar je povezano z daljno preteklostjo. Bil je učen mož, svoje znanje je prenašal tudi na Julijo. Veliko je potoval v različne dežele, moja babica Julija je potovala z njim. Obiskala sta Ameriko, Kitajsko in tudi Afriko. In prav v Afriki se pričeneja zgodba tega medaljona.

Juliji je bilo deset let, ko je z očetom potovala po deželah Afrike. Kamorkoli sta prišla, je hitro našla prijatelje. Učila se je jezika svojih afriških prijateljev, se z njimi podila po vaških prašnih poteh in opazovala očeta pri delu. Z veseljem je brala očetove knjige, še raje pa je gledala risbe in fotografije v njih.

Nekoč se je Julijinemu očetu ponudila priložnost, da odpotuje v puščavo, kjer živi prav posebno ljudstvo, ki ga je želel spoznati. Skupaj z Julijo, dvema domačinoma, ki sta poznala pot skozi puščavo in štirimi kamelami, so se odpravili na pot. Julija je prvič jahala na kameli in bilo ji je zelo všeč.

Popotnike je čakalo nekaj dni ježe pod pekočim soncem in spanje na prostem v hladnih nočeh. Vsak večer je Julija strmela v čudovito zvezdnato nebo. Da bi lažje zaspala, ji je oče pripovedoval zgodbe o ljudstvu, h kateremu sta bila namenjena.

Prvi dnevi potovanja so minili brez težav. Nato pa jih je zajel peščeni vihar. Divji veter je nosil pesek, ki jim je silil v oči, nos in usta. Z mokrimi krpami so si pokrivali obraz, da bi se ubranili peska. Na srečo sta vodnika našla dovolj veliko skalo, ki je nekoliko ublažila pritisk vetra in peska. Ure in ure so skriti za skalo čakali, da peščeni vihar mine. Za skalo so preživeli tudi noč. Z jutrom pa je vihar le ponehal. Takrat so tudi spoznali, da sta dve od štirih kamel v viharju izginili, najbrž sta odtavali daleč stran. Z njima pa je odšla tudi zaloga hrane in vode. Julijin oče je postal zaskrbljen, saj jim je ostalo še zelo malo vode in hrane.

Še bolj ga je zaskrbelo, ko je opazil, da vodnika vse bolj negotovo pogledujeta naokrog in se prerekata o tem, v katero smer morajo kreniti.

Še dva dni so popotniki taval po puščavi in slednjič spoznali, da so se izgubili. Kmalu so bili tudi povsem brez hrane in vode.

Obležali so na sipinah peska pod žgočim soncem. Julija in njen oče sta bila že zelo onemogla, nič bolje se ni godilo vodnikoma. Nemočni so na sipinah peska preživeli še en vroč dan in tudi zelo mrzlo noč.

Rešitelj

Ob jutranjem svitu se je Juliji zazdelo, da v daljavi vidi kamelo in jezdeca na njej. Sprva je mislila, da je to privid. Oči so jo pekle od peska, le s težavo jih je odpirala. Toda, ko ji je ponovno uspelo odpreti oči in pogledati v isto smer, je jasno videla moškega na kameli. Ko je jezdec prišel bliže je Julija videla, da ima glavo povsem ovito z modrim blagom, od obraza so bile vidne le oči. In te oči so govorile Juliji, da mu lahko zaupa.

Moški je prijezdil do izčrpanih popotnikov in vodo najprej ponudil Juliji. Tudi nekaj dateljnov in kruha je imel s seboj. Ko so se malo okrepčali in se postavili na noge, jih je moški povabil, naj mu sledijo. Odpravili so se za njim, napredovali so zelo počasi. V nekaj urah so dosegli področje, kjer je bilo nekaj več nizkega grmičevja in trave. Tik pred nočjo so prijezdili v naselje, ki ga je sestavljalo nekaj preprostih, slamnatih kolib in šotorov. Med šotori so se podili otroci, ob robu naselja pa je Julija opazila nekaj koz in ovac.

Izčrpani popotniki so pri prijaznih ljudeh našli zatočišče. Za Julijo so skrbele ženske, še posebej skrbna in prijazna je bila ena od njih, za katero je Julija kasneje izvedela, da ji je ime Takama. Imela je najlepše oči, kar jih je Julija kdaj videla in prijazen nasmešek. Vsako jutro ji

je Takama prinesla skledo svežega kozjega mleka, pred spanjem pa skodelico okusnega čaja iz zelišč. Vsak dan se je Julija počutila bolje. Četudi Julija ni razumela jezika, v katerem ji je Takama govorila, je čutila, da je v dobrih rokah.

Bilo pa je še nekaj, kar je Julija opazila na Takami. Ko je pred spanjem prihajala k Juliji v šotor s skodelico čaja, je imela okrog vratu ogrlico s srebrnim obeskom. Okrogel medaljon z raznobarnimi bleščečimi kamenčki se je svetil na Takaminih prsih. Kar težko je odvrnila pogled od njega. Vsak dan se je veselila, da ga bo zvečer, ko bo Takama stopila v šotor, ponovno videla.

Po treh dneh počitka se je Julija toliko okrepila, da je lahko zapustila šotor. Sledili so čudoviti dnevi, ki jih je preživela v družbi otrok. Vsak dan so otroci gnali koze na pašo. Čeprav so bile to dolge in naporne poti, je Julija uživala. Tekanje po pesku, sonce in igra z otroki so ji razširili nasmešek na obrazu.

Proti večeru so se otroci skupaj s kozami vrnili v tabor. Ko je sonce zašlo, so ženske zakurile ogenj in na njem pripravile okusen obrok, ki so ga vsi skupaj pojedli kar ob ognju.

Oče je opazoval presrečno Julijo in odlašal z odhodom. Toda, po nekaj tednih življenja z domačini, je bilo potrebno načrtovati odhod.

Na dan odhoda je Julijin oče pripravil kamele za pot. Otvoril jih je s hrano in vodo. Moški, ki jih je rešil, je Julijinemu očetu dal natančna navodila, kje in kako potovati, da pridejo čim hitreje do mesteca na robu puščave, kjer so začeli svoje potovanje. Poslovili so se od prijaznih domačinov in jim izročili nekaj daril.

Tik preden je oče hotel Juliji pomagati sesti na kamelo, je do nje prišla Takama. V rokah je imela zavoj iz modrega blaga, ki ga je izročila Juliji. Ob tem je izrekla nekaj besed, česar pa Julija ni razumela. Oče, ki je stal ob Juliji je nekaj od izrečenega razumel in se je Takami zahvalil. Julija je še zadnjič pogledala v Takamine zelene oči in se ji zahvalila za darilo.

Potovanje se je srečno izteklo. V nekaj dneh so prišli na cilj. Šele takrat je Julija odvila modro blago. Pred očmi se ji je bleščal Takamin medaljon.

Po teh besedah je babica Danica umolknila. Ema, Nik in Jakob so zrl v babico v pričakovanju, da bo pripoved nadaljevala. Le najmlajša, Mila je mirno spala zleknjena na udobni zofi. Najbrž jo je v spanje zazibal glas Babice Danice.

Stara fotografija

Babica Danica je odšla do predalnika, kjer je imela shranjene fotografije. Iz lesene, lepo izrezljane šatulje je vzela fotografijo. Že na prvi pogled je bilo videti, da je to zelo stara fotografija. Bila je porumenela a podoba na njej je bila dobro vidna.

Na fotografiji je bila deklica, temnih, kodrastih las in sijočih, svetlih oči. Okrog vratu je imela medaljon. Ob deklici je stal visok možak z brki. Njegov nasmeh je bil širok, z desno roko je objemal deklico okrog ramen v levi roki pa je držal klobuk. V ozadju fotografije je bilo videti veliko ladjo.

"Na fotografiji sta Julija in njen oče," je rekla babica.

Nik je na hrbtni strani fotografije opazil številke, "1 9 2 2"

"1922 je letnica, ko je bila fotografija posneta," je babica pojasnila.

"Še nekaj piše pod številkami," je opazil Nik in se trudil razvozlati precej zbledede črke.

"Ca-sa-blan-ca," je počasi prebral.

"Izgovori se 'kasablanka,' je dejala babica Danica. "To je mesto v Maroku, kamor sta se Julija in njen oče odpravila po dogodkih v puščavi. Fotografija je bila posneta nekaj dni preden so se vkrcali na ladjo, ki jo vidite na sliki."

Babica Danica je kratko umolknila, nato pa nadaljevala: "Ko sem bila približno vaših let, mi je babica Julija velikokrat pripovedovala o življenju v tujih deželah. Najraje se je spominjala puščave, prijaznih domačinov in seveda Takame, ki ji je podarila čudoviti medaljon."

"Ali lahko še enkrat vidim medaljon," je Ema prosila. Babica je vzela medaljon iz police in ga izročila Emi. "Kako je lep," je Ema zašepetala.

"Pisani kamenčki na njem so kot bonbončki," je menil Jakob. "Ti si en velik sladkosned, ki vidi bonbončke povsod," mu je Ema smeje odgovorila in babici vrnila medaljon.

"Zdaj veste, otroci, od kod izvira medaljon," je dejala babica Danica.

"Rekla si tudi, da ima medaljon skrivnostne moči," je Nik spomnil babico Danico.

Babica si je vzela nekaj trenutkov za razmislek, nato pa je spregovorila.

Kaj zmore medaljon?

"Ko je bila Julija stara 16 let, ji je oče povedal, kaj je Takama izrekla, predno je medaljon izročila Juliji."

"In kaj je rekla?" je Nik radovedno vprašal.

"Naj ti medaljon pomaga, draga Julija, da se v življenju nikoli več ne boš izgubila. To so besede, ki jih je Takama namenila Juliji," je rekla babica Danica in nadaljevala, "Julija je rada nosila medaljon. Z leti je ugotovila, kaj vse medaljon zmore.

Velikokrat ji je pomagal premagati strah, razumeti druge ljudi, pravočasno prepoznati nevarnosti na potovanjih.

Spomnim se, da si ga je nadela, ko je iskala prav posebna zelišča, iz katerih je pripravljala čaje in zdravilne kapljice. Tudi, ko je na potovanjih zbolela je z medaljonom na prsih hitreje okrevala."

"Kako medaljon pomaga tebi, babica Danica," je vprašala Ema.

"Hm, največkrat ga imam na sebi, ko razmišljam o novih zgodbicah in pesmicah za vas. Nosim ga tudi, če želim bolje razumeti, kaj se mucu Mici plete po glavi ali ko želim ugotoviti, kako se počuti naš junak Berti."

"Nekoč sem imela oslička in dve kozi, z njimi sem se pogovarjala skoraj tako kot z vami, če sem imela medaljon okrog vratu," je še povedala babica Danica.

Popoldan pri babici Danici je hitro minil. Otroci so se odpravili domov. Tokrat so bili bolj zamišljeni in tihi, kot običajno. Zgodba o Juliji in medaljonu je bila še dolgo v njihovih mislih.

Šola pri sraki Modrorepi

Kako ukrotiti nadobudneže?

Že dva dni je naletaval sneg. Babica Danica je skozi okno opazovala belo snežno odejo in pomislila, da bo treba poskrbeti za ptičke. Ogrnila si je debelo jopo ter z vrečko polno semen in prosa krenila do ptičje hiške na vrtu. Ko je nasula proso in semena v ptičjo krmilnico je sklenila, "jutri bom ptičkom pripravila lojno pogačo, to imajo v mrzlih dneh najraje."

Tudi sraka Modrorepa je iz svoje hiške na drevesu opazovala zasneženo okolico. "Kako čarobno," si je rekla. "Prav nič mi ni treba početi, ves dan lahko lenarim."

Tedaj pa je nekdo potrkal. Začudena, kdo neki jo moti tako zgodaj je sraka odprla vrata. Na pragu je stal premražen pismošča, golob Sivko.

"Tole je zate," je Sivko pomahal s pismom in ga izročil sraki. "Pa lep dan ti želim." Še preden je utegnila Modrorepa odgovoriti je Sivko že odletel.

"Le kdo mi piše," se je čudila sraka in si ogledovala pisemsko kuverto. Ko jo je odprla je razgrnila bel list papirja in pričela brati:

Draga sestrična Modrorepa.

Upam, da si dobro in da si zdrava. Pišem ti, ker imam veliko prošnjo. Kot veš, draga sestrična, smo srake zelo družabne. Čakanje na pomlad nam v družbi hitreje mine. Zato sem povabila svoje prijatelje, da preživijo zimo v moji hiški. Toda, prišlo jih je zelo veliko. Zdaj živimo v gneči, prav nič prijetno nam ni.

Zato sem pomislila, da bi moji dve najmlajši srakici, Belka in Čarna, zimo preživel v tvoji hiški. Prav gotovo bi ti njuna družba dobro dela. Mladenki sta res zelo živahni, morda včasih malo nagajivi, a sta dobrega srca. Prepričana sem, da boš znala ukrotiti njuno razigranost in da se boste dobro razumele.

Prosim, draga sestrična, čim prej mi odgovori.

Lepo te pozdravljam, Črnooka

Sraka Modrorepa je osuplo zrla v pismo. Skoraj ni verjela svojim očem. "Kaj neki je padlo Črnooki na pamet, da mi želi poslati Belko in Čarno. Saj vendar ve, da najraje živim sama.

Lepo mi je, prav nič ne potrebujem družbe čez zimo. Sploh pa ne želim skrbeti za dve razvajeni srakici. Prav nobenih izkušenj nimam z mladiči."

Jezna sraka Modrorepa je s pismom v roki hodila sem in tja po hiški. Bila je vsa iz sebe zaradi Črnookine prošnje.

"Kaj naj naredim," se je spraševala. "Če zavrnem prošnjo, bom Črnooko razočarala. Če sprejemem mladi srakici v svoj dom, se lahko poslovim od miru in tišine. In kje bom staknila hrano za tri lačna usta sredi zime?"

Sraka Modrorepa se je odločila, da bo prijazno zavrnila prošnjo svoje sestrične Črnooke. Že je pričela pisati odgovor, ko je pomislila "saj vendar ne morem zavrniti prošnje. Črnooka je moja prijateljica. Velikokrat me je že rešila iz zagate. Ko sem se želela znebiti detla Danijela je priletela z vsemi svojimi prijateljicami, ki so vpile in vreščale vso noč. To lahko naredi samo zares dobra prijateljica."

Modrorepa je po dolgem razmišljanju sklenila: "Potrudila se bom po svojih najboljših močeh in skrbela za Čarno in Belko. Tudi jaz želim biti dobra prijateljica sraki Črnooki."

Lotila se je pisanja odgovora svoji sestrični Črnooki. Prijazno je povabila Belko in Čarno v svoj dom. Črnooki je obljubila, da bo zanju skrbela po svojih najboljših močeh.

Pismo je odnesla do goloba Sivka, ki je takoj odletel k Črnooki.

Nič ne bo, kot je bilo

Drugo jutro, malo za tem, ko je Modrorepa zlezla iz postelje, je ponovno nekdo potrkal na vrata. Na pragu je bila nasmejana sraka Črnooka. Ob njej sta stali Belka in Čarna, vsaka s svojo potovalko. "Pozdravljena Modrorepa," so rekle vse tri v en glas.

Črnooka se je zahvalila sraki Modrorepi rekoč, "zelo sem ti hvaležna, draga sestrična, da si sprejela moji mladenki pod svojo streho." Potočila je solzico ali dve in se poslovila od svojih hčera. "Vem, da sta v dobrih rokah," je še rekla in odletela.

Začelo se je novo obdobje v življenju srake Modrorepe, le da ona tega še ni vedela.

Mladi srakici ste se v novem domu hitro ugnezдили. Zasedli sta Modrorepino posteljo. "O, še nikoli nisva spali v tako udobni postelji," sta bili navdušeni obiskovalki.

Modrorepa pa si je mislila, "in kje naj spim jaz? Prav bi mi prišla viseča mreža, ki sem jo podarila detlu Danijelu. Zdaj je, kar je. Znajti se bom morala."

"Najbolje, da si naredim ležišče v omari," je sklenila. Tako je tudi storila.

Ko sta se srakici namestili, sta postali zelo lačni. Modrorepa je poiskala nekaj hrane v shrambi, a sestrici sta se zmrdovali. "Ne maram te puste hrane," je Belka protestirala, ko je Modrorepa postregla z zrnji in semeni.

"Kaj nimaš nič črvčkov, teta Modrorepa?" je Čarna začudeno vprašala.

"Kje pa naj zdaj, ko je zemljo prekril sneg, najdem črvičke?" je nejevoljno odgovorila Modrorepa in dodala, "jedli bosta, kar je na voljo!" Srakici sta neradi ubogali. Pozobali sta nekaj žitnih zrn in semen, še več sta jih raztresli naokrog.

Ves dan sta Belka in Čarna skakali po hiški, vreščali in se prepirali. Bili sta zelo neposlušni in svojeglavi. Ko je Modrorepa rekla, "pospravita nered, ki sta ga naredili," sta se le smejali. Če je prosila, naj se ne prepirata, sta vpili druga na drugo še glasneje.

O, kako si je sraka Modrorepa želela miru in tišine.

Naslednje jutro je srako Modrorepo zbudilo vreščanje Čarne in Belke, ki sta si skočili v perje in se ponovno na ves glas prerekali. Ko sta končno sklenili premirje, sta pričeli krtačiti svoja bela trebuščka in črna krila. Nase sta obesili svetleče prstane, na vsako nogo tri in še tri okrog vratu. "Saj sta okrašeni kot božični jelki," je pripomnila Modrorepa. Ob spominu, kako je nekoč tudi sama oboževala vse, kar se sveti in blešči, se je nasmehnila. Zelo dobro se je še spomnila prigode z babičinim medaljonom in tiste zoprne slabe vesti.

Kdo poskakuje nad detlovo glavo?

Detla Danijela, ki je imel svoj dom pod srakino hiško, je zanimalo kdo kar naprej poskakuje nad njegovo glavo.

Potrkal je pri Modrorepi in ko je videl dve mladi sraki skakati in vreščati je le sočutno vprašal, "potrebuješ pomoč, soseda Modrorepa?" Seveda si detel Danijel ni znal predstavljati, kako bi zares lahko pomagal Modrorepi a utrujena sraka se mu je zasmilila.

"Ne moreš mi pomagati Danijel. Bojim se, da me bosta ti dve mali 'pošasti' spravili ob pamet," je odgovorila Modrorepa.

Da bi se rešil hrupa nad glavo, se je detel Danijel odločil prezračiti krila in poleteti malo naokoli. Zvečer ga je čakalo pomembno srečanje. Morda, tako je upal, bo njegova ženitna prošnja uslišana. A k izbranki mora priti čist in urejen. Razčesal in uredil si bo rdeči čop na glavi in si pokrtačil peresa, še prej pa jih bo namazal z oljem, da bodo sijala. Ko se bo pojavil

pred izbranko, ki mu je ogrela srce je želel zasijati v vsej svoji lepoti. Takšen je bil njegov načrt.

A načrt sta imeli tudi Belka in Čarna. Slednja je opazila, da je detel Danijel zapustil svoj dom. Z Belko sta hrepeneli po tem, da bi lahko videli, kaj vse se skriva v detlovem domu. Prave prilike za obisk še ni bilo. Detel je bil zapečkar in je dneve najraje preživel v viseči mreži. A zdaj se je pojavila priložnost, ki je ne smeta zamuditi. Čarna in Belka sta se po prstih odtihotapili mimo Modrorepe, ki se je prepustila opoldanskemu počitku.

Detel Danijel je besen

Uspelo jima je. Modrorepa se ni zbudila in srakici sta tiho smuknili v prostorno detlovo duplino. "Vau," se je čudila Belka, "kako je detlov dom čist in urejen." Povsem drugače kot pri teti Modrorepi.

Čarna pa je z navdušenjem opazovala številne okraske in lepo urejene knjige na policah.

Na majhni mizi, sredi detlove hiške sta opazili negovalno olje za perje, glavnik ter ogledalce s srebrnim okvirjem. Vse to si je Detel pripravil za popoldansko urejanje in lepoticenje.

"Poglej Čarna, kakšno čudovito ogledalce," je vzkliknila Belka in se hitela občudovati v njem, malo iz leve in nato še iz desne strani. "Saj sem prav čedna," si je mislila. "Še lepša bom, ko si bom perje namazala z oljem." Naoljila si je krila in rep in seveda tudi svoj lepi beli trebušček. Čarna ji je pomagala nanesti olje še na hrbet. Nato sta zamenjali. Belka je Čarni pomagala, da se je ta povsem prekrila z oljem. Z glavnikom sta česali perje tako močno, da se je prelomil. Mladenki se zaradi tega nista vznemirili. V ogledalu sta občudovali lesket peres in svojo podobo.

"Že dolgo se nisva tako zabavali, kajne Čarna," je menila Belka. Čarna se je strinjala in ljubko nagnila glavo, medtem, ko je opazovala svoj kljun v ogledalu.

"Hm, mislim da bi nama tole ogledalce zelo prav prišlo," je rekla Čarna vprašujoče pogledala svojo sestro.

"Seveda, prav takšno ogledalce potrebujeva. Kar s seboj ga vzemi. Saj sva vendar sraki," se je strinjala Belka.

Ko sta potešili svojo radovednost, sta zapustili detlov dom. Skrivaj, da Modrorepa ne bi opazila, sta ogledalce skrili pod posteljo. Nato sta legli na posteljo in hlinili spanec.

Ni trajalo dolgo, ko so se vrata Modrorepine hiške s truščem odprla. "Kje sta, sraki srakasti!" se je slišal detlov glas. "Vrnita, kar sta mi odnesli!"

Belka in Čarna sta zaigrali začudenje. "Ne vem, o čem govoriš, sosed detel," je dejala Belka zelo prijazno. "O čem govorim?! Govorim o ogledalu!" je bil še bolj glasen detel Danijel.

Sraka Modrorepa, ki ni razumela, kaj se dogaja in detla že dolgo ni videla tako jeznega, je predlagala: "Umirimo se vendar in se pogovorimo." A detel se ni dal utišati.

Razburjeno je pojasnil Modrorepi, kaj se je zgodilo. Ob vrnitvi v svojo drevesno luknjo je skoraj padel iz drevesa, ko je videl razdejanje v svojem domu. Olje, s katerim se je želel očediti, je bilo razlito povsod, po tleh, po policah in na mizi. Glavnik je bil prelomljen, malega ogledala pa ni bilo nikjer. Seveda pa je detel Danijel zamolčal, da je prav danes imel pomemben zmenek in je nujno potreboval olje, glavnik in ogledalo. Zato je bil še toliko bolj jezen.

Sraka Modrorepa je želela stopiti v bran mladenkama, zato je z mirnim glasom vprašala detla, "kako veš, dragi sosed, da sta bili v tvoji hiški prav Čarna in Belka?"

"Kako vem, sprašuješ!?" Detel je v tistem hipu pomahal s povsem črnim peresom. "No, kaj praviš Modrorepa je to sračje pero ali ni? Prepričan sem, da pripada eni od tvojih srakic. Našel sem ga na tleh moje hiške!"

Modrorepa je morala priznati, da ima detel Danijel prav. Pero je bilo sračje.

Čarna in Belka sta se na postelji prestrašeno stiskali. "Ogledalo sva si samo izposodili," je z milim glasom dejala Belka. Čarna pa je smrkala in točila velike solze. "Saj sva se samo igrali," je ihte pojasnjevala.

Zaplet se je končal tako, da sta srakici na Modrorepino zahtevo, izpod postelje potegnili ogledalo s srebrnim okvirjem. Modrorepa je morala priznati, da je ogledalce zares lepo in bi ga tudi ona imela a pripadalo je detlu Danijelu. Prav je, da ga sraki vrneta.

Mladi sraki sta se detlu Danijelu opravičili. Obljubili sta, da v njegovi hiški ne bosta več stikali.

Končno je bilo tega napornega dne konec. Čarna in Belka sta zaspali. Sraka Modrorepa je upala, da bo naslednji dan prijetnejši.

Modrorepa ima vsega dovolj

Naslednje jutro se je sraka Modrorepa zbudila zelo zgodaj. Sklenila je, da bo priskrbela nekaj hrane, saj se je shramba v hiški hitro praznila. Poleti, ko je bilo hrane veliko, si je naredila nekaj zalog pod bližnjim grmičevjem.

Uspelo ji je izkopati nekaj lešnikov in semen iz svojih skrivališč. S polnim kljunom se je vračala in pri drevesu zaslišala strašen ptičji hrup. Po glasu je spoznala Čarno in Belko. Poleg njiju pa je bilo slišati še mnogo drugih, prestrašenih ptičjih glasov. Ko je priletela bliže, je ugledala Belko in Čarno, kako podita jato drobnih, lačnih ptičkov stran od slastne lojne pogače. Vso lojno pogačo, ki je visela na veji, sta hoteli imeti zase.

Sraka Modrorepa skoraj ni verjela svojim očem. Zapodila se je do pogače, na kateri sta sedeli sračji mladenki. Zgrabila je Belko pod desno perut in Čarno pod levo, ter z njima poletela v svojo hiško.

"Kako sta lahko tako grdo ravnali?" so bile prve besede Modrorepe, ko je srakici spustila izpod peruti.

"Babica Danica je pogačo namenila vsem pticam, ne samo srakam," je še ježno rekla.

Čarna in Belka sta videli, da je Modrorepa zelo jezna. Belka je skušala pojasniti, "saj sva se samo igrali."

"To je zelo neprimerna igra," je odgovorila Modrorepa. "Res sta večji in močnejši, kot drugi ptički, a to ne pomeni, da jih lahko prikrajšata za hrano."

Ta dan je bilo v srakini hiški nekaj več miru. Mladi srakici sta se kujali, Modrorepa pa je bila zaskrbljena. "Nekaj moram ukreniti," je razmišljala, "Belka in Čarna sta iz dneva v dan bolj svojeglavi in neubogljivi."

Tedaj pa se je spomnila na svojo drago in pametno sosedo.

"Sovica Ursula bo zagotovo vedela, kaj naj storim z Belko in Čarno," je olajšano pomislila.

Sovica Ursula ima nasvet

Zvečer, ko sta Čarna in Belka zaspali, se je Modrorepa odpravila k sovici Ursuli.

Sraka je sovici Ursuli zaupala, da je želela biti prava prijateljica svoji sestrični in je zato sprejela Čarno in Belko. A zdaj je bila obupana in bi najraje mladi srakici poslala domov.

"To je zame prevelik zalogaj. Nisem vedela, da je tako težko vzgajati mladiče. Kdo ve, kaj bosta ušpičili jutri," je tarnala sraka Modrorepa.

Sovica Ursula je pazljivo poslušala in izbrala pomirjujoče besede: "Veš soseda Modrorepa, mislim, da še ni vse izgubljeno. Mladi srakici potrebujeta nekaj več reda, tudi zaposliti bi ju bilo dobro. Njuno radovednost boš potešila tako, da ju boš česa novega naučila. Pravzaprav mislim, da Belka in Čarna potrebujeta šolo."

Od vsega kar je sovica Ursula dejala, je bila sraki Modrorepi najbolj všeč ena beseda, šola. Od presenečenja je razširila oči in rekla, "šola? To je odlična ideja! Sovica, ti si genialka, si najbolj pametna sovica na svetu!" je vzklikala sraka in od navdušenja plesala.

"Točno tako bom storila, ustanovila bom šolo za Čarno in Belko. Jaz, sraka Modrorepa pa bom učiteljica."

Še dolgo v noč sta sraka in sovica kovali načrt, kako bosta Čarno in Belko navdušili za šolo in kaj vse se bosta mladenki učili.

Prve šolske ure

Čarna in Belka sta bili naslednje jutro nenavadno tihi. Čutili sta, da Modrorepa nekaj naklepa. Čarna se je zelo bala, da ju bo Modrorepa poslala nazaj k mami Črnooki. Tega si ni želela, prav lepo ji je bilo pri teti Modrorepi. Belka pa je imela drugačne skrbi. Prav ona je bila tista, ki je predlagala, da se poigrata z malimi ptički in jih napodita stran od slastne, lojne pogače. Ni si želela, da bi Modrorepa to ugotovila.

"Bolje, da ne jeziva tete Modrorepe," je Belka predlagala. Čarna se je strinjala, rekoč, "danes bova ubogali in storili vse tako, kot bo teta Modrorepa želela."

Toda Belka in Čarna nista vedeli, da ju čaka veliko presenečenje. Takoj po zajtrku je Modrorepa dejala: "Dragi Belka in Čarna, danes je za vaju zelo pomemben dan. Postali bosta učenki v šoli pri sraki Modrorepi. Dobrodošli!"

Osupli Čarna in Belka sta se spogledali. "Sem prav slišala? V šolo morava?" je nejeverno vprašala Belka in zgroženo zrla v srako Modrorepo. "Prav si slišala, Belka," je sraka odgovorila.

"A učiti se bova morali? Pisati, računati in še druge brezvezne reči?" se je oglasila Čarna, ki je upala, da se teta Modrorepa zgolj šali.

A sraka Modrorepa je bila pripravljena na ta pogovor in je mirno nadaljevala: "O, dragi učenki, šola je še mnogo več kot samo črke in številke, prav zabavno bo, komaj čakam, da pričnemo."

"Šola je dolgočasna in brez veze," je še vedno vztrajala Čarna.

"Šola pri sraki Modrorepi ne bo dolgočasna. Veliko se bo dogajalo. Prepričana sem, da bosta navdušeni," je Modrorepa odgovorila ter takoj nato zatresla šolski zvonec ciiiin, ciiiin, ciiin za začetek pouka.

Učiteljica Modrorepa je iz shrambe prinesla vrečo z lešniki, ki jih je nedavno izbrskala iz svojih skrivališč. Ni jih bilo veliko, a za začetek učenja bo dovolj. Pred radovedni srakici je postavila lešnik. "Koliko lešnikov imamo?" je vprašala. "Samo enega," je odgovorila Belka. Nato je Modrorepa dodala še en lešnik in ponovno vprašala, "in koliko lešnikov imamo sedaj?"

"Enega in še enega," je ponovno odgovorila Belka. "Res je. Ena in ena je dva. Imamo dva lešnika," je pojasnila učiteljica Modrorepa.

"Pozobajmo ju," je predlagala Čarna.

"Nikar tako hitro! Najprej učenje, nato sledi nagrada," je odgovorila Modrorepa.

Tako sta Čarna in Belka vstopili v svet števil. S pomočjo lešnikov sta se že prvi dan v šoli naučili šteti in računati do deset. Seveda je sledila nagrada, mladenki sta pozobali dva lešnika in izračunali, da jih je ostalo še osem.

Sraka Modrorepa je bila ob koncu prvega šolskega dne zadovoljna. Čarna in Belka sta jo prijetno presenetili. Bili sta zelo radovedni in željni znanja. Belka se je bolje znašla s s številkami, Čarna pa s črkami.

Dnevi so postali skoraj prekratki za vse, kar je sraka Modrorepa želela naučiti Belko in Čarno. Poleg črk in števil sta se učili tudi o prijateljstvu, sočutju, prijaznosti in iskrenosti.

Spoznali sta, kako lepo je imeti prijatelje in pomagati drugimi. Vso zimo sta vestno skrbeli, da so do hrane v lojni pogači prišli vsi lačni ptički in ne samo najmočnejši.

Tudi z metlo in krpo sta se naučili ravnati. Počistili sta shrambo in kuhinjo ter vsak dan pometli tla. "Da bo tudi v naši hiški tako čisto in urejeno kot pri detlu Danijelu," sta rekli.

"V slogi je moč!" je pogosto ponavljala učiteljica Modropera. Čarna in Belka sta spoznali, da skupaj zmoreta zelo veliko.

Sraka Modrorepa se je v svojo učiteljsko vlogo zelo vživela. Imela je veliko zamisli in še več potrpežljivosti. Velikokrat je bila njihova učilnica kar v gozdu. Tam sta učenki spoznavali skrivnosti, ki jih srake morajo poznati, na primer, kako razbiti lupino oreha in priti do slastne sredice, ali kako najti sladke sadeže, kljub snežni oddeji.

Šola je bila še bolj zanimiva in zabavna, kot je obljubila sraka Modrorepa.

Dober glas se širi

Nekega dne je Čarno in Belko prišla obiskat mama Črnooka. Bila je zelo prijetno presenečena. Njeni običajno jezikavi srakici sta bili prijazni in vljudni. Prav nič se nista prepirali in toliko novega sta se naučili.

"Le kako ti je to uspelo," je polna spoštovanja do svoje sestrične, vprašala Črnooka. Modrorepa ji je povedala, da je ustanovila šolo in tudi, kako dobri učenki sta Čarna in Belka.

"Zelo sem ti hvaležna, sestrična Modrorepa. Toliko koristnega si naučila moji mladi srakici, odlična učiteljica si in najboljša prijateljica." Ob teh besedah je Črnooka objela sestrično Modrorepo.

"Zdaj sem tudi jaz dobra prijateljica," je ganjena pomislila sraka Modrorepa.

Sraka Črnooka je dobila novo zamisel. Kar takoj je vprašala sestrično, ali bi lahko sprejela v šolo tudi njene druge mladičke in še nekaj sosedovih. Tudi njim bi šola koristila. Vsako jutro bi prileteli v šolo in se po pouku vrnili domov.

Modrorepa je poslušala predlog svoje sestrične in zraven razmišljala, "če bi imela še več učencev, bi šola pri sraki Modrorepi lahko postala slavna in seveda bi bila slavna tudi jaz." To, da bi ona, sraka Modrorepa, bila slavna in bi jo druge srake občudovale, je bilo zelo mikavno. Zato je sestrični Črnooki odgovorila, "prav, naj jutri pridejo v šole vse mlade, vedoželjne srake."

Že naslednje jutro je priletelo deset novih učenk. Sraka Modrorepa je hitro spoznala, da bo potrebovala pomoč. Le kdo drug bi lahko bolje pomagal kot učeni detel Danijel. Prebral je veliko knjig in je bil spreten z besedami. Hitro sta sraka in detel sklenila dogovor in tako je tudi detel Danijel postal učitelj v šoli pri sraki Modrorepi. Pa ne samo učitelj. S svojim dolgim kljunom je spretno izdelal pravo šolsko tablo in nekaj klopi, za katerimi so sedele uka željne srake.

Novica, da je na drevesu ob babičini hiški čisto prava šola za ptičje mladičke, se je hitro razširila daleč naokrog. Sraka Modrorepa je prejela še več prošenj. Kmalu so poleg srak v

šolo prihajale še siničke, drobne taščice in dva igriva vrabčka. Detel Danijel in sraka Modrorepa sta imela z mladino zelo veliko dela, a tudi veselja. Seveda je sraka Modrorepa postajala slavna in občudovana, kot si je želela, a na srečo ji vse to ni preveč stopilo v glavo. Imela je veliko dela, zato se ni utegnila ukvarjati s svojo slavo.

Šola potrebuje ravnatelja

Sovica Ursula je iz svojega gugalnika na vrhnji veji občasno pogledala, kaj se dogaja v šoli. Bila je zelo zadovoljna s tem, kar je videla.

Razmišljala je, koliko zapletov se je zgodilo v minulih mesecih, a so jih sraka Modrorepa, detel Danijel in ona s skupnimi močmi premagali. In zdaj je bila na drevesu prava šola v katero so vsak dan prihajali številni mladi ptički. Sraka in detel sta prehodila dolgo pot od dveh prepirljivih ptičkov do prijateljstva. Oba sta zdaj vzor mladim ptičkom

Toda sraka Modrorepa in detel Danijel sta imela pred seboj še eno težavo.

"Vsaka šola ima ravnatelja, najina šola pa je še brez njega," je nekega dne potožil detel Danijel.

"Res je," se je strinjala Modrorepa. "Predlagam, da ima naša šola ravnateljico," je bila skrivnostna Modrorepa.

Detel je začudeno pogledal srako, a je hitro uganil njene misli, "sovico Ursulo imaš v mislih, kajne?" Modrorepa je pokimala.

Sraka in detel sta se strinjala, da bi bila sovica Ursula odlična ravnateljica. Upala sta, da bo sovica njun predlog sprejela.

"Draga sosedu Ursula, prošnjo imava zate," je prvi spregovoril detel Danijel, ko sta z Modrorepo priletela k sovici. Modrorepa pa je nadaljevala, "najina šola se hitro širi, imava vse več učencev, a nimava ravnatelja. Včasih mladički potrebujejo nasvet ali spodbudo od nekoga, ki ima veliko izkušenj in je zelo moder."

Sraka je še dejala, "zelo bi bila počaščena, če bi to pomembno nalogo lahko zaupala tebi, spoštovana sosedu." Nato je z upanjem v očeh pogledala sovico.

Za sovico Ursulo je bila prošnja popolno presenečenje. Kar sapo ji je vzelo in je potrebovala trenutek, da razmisli.

"Tudi meni bi družba mladih ptičkov in skrb zanje dobro dela," si je mislila sovica.

Nato je odgovorila, "hvala za vabilo, sraka Modrorepa in detel Danijel. Z veseljem bom ravnateljica v vajini šoli."

Detel Danijel in sraka Modrorepa sta si ob teh besedah oddahnili. "Zdaj ima šola pri sraki Modrorepi tudi ravnateljico," je slovesno oznanil detel Danijel.

Kam potuje babica Danica?

Kako rešujemo probleme?

Pričeli so se topli pomladni dnevi, s tem pa tudi čas počitnic za babico Danico. Stala je na pragu svoje hiške, ob njej dva velika kovčka in kuža Berti. Čakala je, da prijatelj Rudi izstopi iz nenavadnega vozila s katerim se je pravkar pripeljal.

Ko je Jakob zagledal čudno vozilo pred hišo je vzkliknil, "Nik, poglej, hiša na kolesih!"

"Da, prav res nenavadna hiška na kolesih," se je strinjal Nik. "V njej bodo babica Danica, Rudi in Berti potovali in spali," je pojasnil mlajšemu bratcu.

Rudi je opazil, kako otroci radovedno zrejo v nenavadno vozilo, zato jim je odprl vrata rekoč: "Vstopite in si oglejte naš dom na kolesih, otroci."

Medtem, ko so si otroci ogledovali notranjost nenavadne hiške na kolesih, sta babica Danica in Rudi pospravila prtljago v vozilo in bila pripravljena na odhod.

Babica se je pred odhodom še zahvalila otrokom, saj bodo v njeni odsotnosti skrbeli za muco Mici. Mačja dama ni marala potovanja, zato bo ostala doma.

"Ali nam boš končno povedala, babica, kam se odpravljate?" To je bil že tretji poskus, da bi Nik izvedeli, kam se trojica odpravlja na počitnice. Babica je doslej ostala skrivnostna.

Tokrat pa je odgovorila, "v kuhinji, na mizi vas čaka darilo, ki vam bo pomagalo ugotoviti, kam potujemo."

Prišel je čas odhoda. Rudi in babica Danica sta se namestila na sprednjih sedežih, Berti pa si je našel udobno mesto na postelji čisto na koncu nenavadnega vozila. Slišalo se je še biiip, biiip in potniki so se odpeljali novim dogodivščinam naproti.

Otroci so pohiteli v babičino kuhinjo. Na mizi jih je čakalo darilo, kot je obljubila babica Danica. Ema je odvila ovojni papir, pred otroki je bila knjiga s pisanimi platnicami.

"P i k a N o g a v i č k a," je Nik prebral naslov knjige. Knjigi je bilo priloženo pisemce. Nik je bral na glas:

Dragi otroci,

z Rudijem in Bertijem se odpravljamo v deželo visoko na severu, prav tja, kjer je doma Pika Nogavička. Upam, da jo bomo srečali in vam bom lahko pripovedovala o njenih novih dogodivščinah. Če želite še bolj natanko vedeti, kam nas vodi pot, pogledajte na zemljevid, ki sem ga pritrčila na steno.

Želim vam veliko zabave ob Pikinih norčijah,

babica Danica

"Vau, babica Danica bo spoznala Piko Nogavičko," je bila navdušena Mila.

"Kje pa sploh živi Pika Nogavička?" je zanimalo Emo.

"Poglejmo na zemljevid," je predlagal Nik.

Vsi štirje so stopili do stene in se zazrli v zemljevid. S prstom so sledili rdečim pikam, s katerimi je babica na zemljevidu označila pot in cilj potovanja.

Kjer so se pikice končale, je Nik prebral, "Švedska."

"Pika Nogavička živi v deželi, ki se imenuje Švedska in tja potujejo babica Danica, Rudi in Berti," je Nik glasno pojasnil prijateljem.

Kje je muca Mici?

Otroci so vsak dan prihajali k babičini hiški. Po tekanju in igranju so najraje počivali na klopi pod drevesom in prisluhnili Niku, ki jim je bral o norčijah in prigodah Pike Nogavičke.

Ko je napočil čas za Micino večerjo, so ji otroci pripravili mačji obrok. Mici se je še dolgo po večerji oblikovala okrog gobčka. S prijaznim mijaaaav se je zahvalila in najraje smuknila v naročje Mili, kjer je zadovoljno predla.

Dnevi so minevali tako, kot so si otroci želeli. Toda, teden dni po babičinem odhodu, je otroke čakalo neprijetno presenečenje.

Ema je tako kot vsak dan odprla vrata babičine hiške. "Mici! Micii!" je zaklicala. Mici je običajno pritekla, ko je zaslišala Emin glas, a tokrat je bilo vse tiho.

Muce ni bilo na zofi, kjer je bil njen najljubši kotiček. Ni je bilo niti pod zofo, kamor se je rada skrila.

Emi se je pri iskanju muce Mici pridružil Nik. Preiskala sta prav vsak kotiček v hiši. Muce nista našla.

Nik se je napotil še v klet hiše kjer je kot pravi detektiv ugotovil, da je Mici zapustila hišo skozi priprto okno v kleti. Ob oknu je našel majhen zvonček, ki ga ima Mici na ovratnici.

"Verjetno ga je izgubila pri smukanju iz hiše," si je mislil Nik. Zdaj je bilo jasno, da je muca Mici zapustila hišo in da bo potrebno pregledati še vrt okrog hiše.

Medtem, sta se iskanju muce pridružila še Mila in Jakob.

"Miciii, Miciii, Miciii..." so po vrtu odmevali klici otrok. Pogledali so pod vsak grmiček, tudi v majhno uto sredi vrta in pod vse klopce. Nik je splezal na drevo in iskal Mici v veliki krošnji. Vse zaman. Muce Mici ni bilo nikjer.

Žalostni so obsedeli na klopi pod drevesom. Ni jim bilo do igre in tudi ne do dogodivščin Pike Nogavičke.

"Le kaj se je zgodilo z Mici?" je zaskrbljeno vprašala Mila.

"Najbrž se je izgubila in ne najde poti domov," je menil Jakob.

"Ali pa jo je kdo ugrabil!?" se je še bolj prestrašila Mila.

Ema je skušala pomiriti mlajša otroka rekoč, "Mici se bo vrnila, prepričana sem, le na kratek potep se je odpravila." A Emin glas je izdajal, da je tudi sama zelo zaskrbljena in ne verjame povsem svojim besedam.

Kaj bi storila Pika Nogavička?

Še nekaj naslednjih dni so otroci zaman pričakovali muco Mici. Muca se ni vrnila. Nik in Ema sta bila vse bolj zaskrbljena. Jakob in Mila pa vsak dan bolj žalostna.

Minil je že dober teden, kar je Mici izginila. Ema se je nemirno obračala v postelji, nikakor ni mogla zaspati.

"Kako bi se Pika Nogavička lotila iskanja muce Mici?" se je spraševala Ema in skušala razmišljati kot Pika Nogavička.

"Najbrž bi Pika storila kaj nenavadnega. Morda bi poiskala pomoč? Prepričana sem, da bi Pika Nogavička tako dolgo iskala, da bi našla muco Mici," je še razmišljala Ema.

Nenadoma pa se je nečesa domislila. Obraz ji je zasijal in glasno je zaklicala, "vem, kako bomo našli muco Mici!" Zadovoljna in pomirjena je Ema končno zaspala.

Naslednji dan, ko so se otroci zbrali v babičini hiški je Ema vprašala prijatelje, "se kdo spomni, kdaj babica Danica uporablja svoj lepi medaljon?"

Začuden, kaj ima medaljon opraviti z izginulo muco, so prijatelji pričeli odgovarjati.

"Ja, rekla je da ga ima okrog vratu, kadar jo kaj skrbi in mora najti rešitev," se je spomnil Nik.

"Tudi, ko piše zgodbice za nas, ga ima pri sebi," tega se je spomnila Mila.

"Nekoč je rekla, da lahko z medaljonom ugotovi, če je kdo v nevarnosti," se je oglasil še Jakob.

"Točno tako," je Ema pritrdila Jakobu. "Ker je Mici morda v nevarnosti, bi tudi nam medaljon lahko pomagal." Ema je te besede izrekla zelo odločno. Trdno je verjela, da jim medaljon lahko pomaga.

"Kaj pa, če ne bo delovalo," je nejeverno vprašal Nik.

"Pika Nogavička bi zagotovo uporabila medaljon, zakaj ga ne bi tudi mi," mu je odgovorila Ema. Ta odgovor je Nika navdušil zato je dejal, "prav imaš Ema, kar lotimo se."

Ali bo medaljon pomagal

Po teh besedah je Nik odšel v kuhinjo. Ker do police z medaljonom še ni segel, si je pomagal s stolom, ki gaje postavil pod polico. Stopil je nanj in z lahkoto dosegel medaljon.

Vrnil se je k prijateljem in pojasnil svoj načrt. "Vsakdo bo imel medaljon okrog vratu natanko pet minut," je rekel.

Najprej ga je podal Emi, "ti si ga nadeni prva." Ema si je medaljon poveznila preko glave in s prsti pogladila pisane kamenčke na njem.

Otroci so se nato namestili na udobno zofo. Tedaj pa je Milo zaskrbelo, "kako bomo vedeli, kdaj bo minilo pet minut?" Mili se namreč niti sanjalo ni, koliko je pet minut. A Nik jo je pomiril. "Ne skrbi, Mila. Jaz bom pazil na veliki kazalec v uri."

Rečeno, storjeno. Nik je imel veliko dela. Skrbel je, da je vsakih pet minut medaljon zamenjal lastnika, hkrati pa je skušal na glas brati, da bi jim čas hitreje minil. A so se mu besede precej zatikale. Tudi otroci tokrat niso bili prav dobri poslušalci. Toliko drugih misli se jim je podilo po glavi.

Ko je medaljon zaključil potovanje med njimi, so se spogledali. "Nič posebnega se mi ni zgodilo," je razočarano rekla Ema. "Enako. Nič," je skomignil z rameni Nik. Tudi Jakob je bil razočaran. Le Mili se je zdelo, da je za nekaj trenutkov zaspala in v sanjah videla muco Mici. A to je bio vse, kar se je lahko spomnila.

"In kaj bomo sedaj?" je vprašal Jakob.

Ema, ki je medaljon nemirno obračala v rokah je imela nov predlog. "Morda bi morali misliti na muco Mici, ko imamo medaljon okrog vratu. Lahko bi tudi zaprli oči, da si bomo Mici lažje predstavljali. Babica Danica je nekoč rekla, da se z medaljonom molče pogovarja. Morda moramo biti tiho."

Z Eminim predlogom so se vsi strinjali. Nik je ponovno pazil, da je vsak imel medaljon pet minut.

Zadnja si je medaljon poveznila čez glavo Mila. Stiskala je veke in si zelo živo predstavljala, kako Mici leži v njenem naročju. Nenadoma je pričela močno zehati, postajala je vse bolj zaspala. Ni trajalo dolgo, ko je Mila trdno spala.

Mila v mačji hiši

Ema, Jakob in Nik so odprli oči in z začudenjem opazovali spečo Milo. "Pustimo jo spati," je rekla Ema in pokrila Milo s tanko odejo.

"Ah, prav nič posebnega ni bilo, ko sem imel medaljon okrog vratu," je razočarano rekel Nik. Tudi Ema in Jakob sta ugotovila enako.

Tedaj pa je Jakoba premagal jok. Med solzami je govoril, "nikoli več ne bomo videli muce Mici. Kako bomo babici pojasnili, da nam je ušla?" Nik je bratca objel okrog ramen, ga stisnil k sebi in dejal "vse bo še v redu Jakob. Obljubim." Upal je, da bo res tako.

Medtem, ko so bili trije otroci razočarani, ker jim medaljon ni prav nič pomagal, se je Mila odpravila na potovanje.

Lahna kot peresce in gibka kot drobcen ptiček je poletela visoko pod oblake. Opazovala je hiše daleč pod seboj, zdele so se kot majhne škatlice. Čutila je piš vetra na licih in se prepustila prijetnemu letu.

Nenadoma pa je bilo potovanja med oblaki konec. Mila se je znašla pod mogočnim stopniščem v veliki, stari hiši. Začudeno se je ozirala okrog sebe. Hiša je bila polna

starinskega pohištva, velikih omar in udobnih, s tekstilom obloženih stolov. Toda najbolj nenavadno je bilo, da so bile povsod muce; male, velike, bele, črne, tigraste.

Bile so na stopnicah in pod njimi, na vrhu starinske omare in na stoli. Še na lestencu pod stropom je počival črni muc.

Nekatere muce so spale, druge so se pretegovale ali klepetale. Nobena od muc se ni zmenila za Milo. Le velik, star mačkon, ki mu je manjkala polovica levega ušesa je besno prhnil proti Mili, ko mu je po nesreči stopila na rep.

"Ojoj, kje sem," se je začudila Mila.

"Še nikoli nisem videla toliko muc. Morda je naša Mici med njimi," je pomislila. In res, takoj, ko je pomislila na Mici, je za seboj slišala znani mijaaaaav. Ozrla se je in pred njo je stala muca Mici. Podrgnila se je ob Milino nogo in še nekajkrat se je slišal nežni mijaaaaav.

"Kod hodiš Mici! Vse nas zelo skrbi," je Mila odgovorila mucu Mici ter se sklonila k njej. Pogladila jo je po hrbtu. Mici je v mačjem jeziku, ki ga je Mila začuda z lahkoto razumela, rekla: "Nič ne skrbi Mila, meni je zelo lepo. Zaželela sem si mačje družbe, zato sem prišla v mačjo hišo. Še nikoli nisem bila v družbi toliko muc. Klepetamo, zabavamo se in se potepamo po mačjem mestu."

"Saj si vendar najbolj samotarska muca, kar jih poznam. Nisem vedela, da se rada zabavaš," je bila začudena Mila.

"O, seveda se rada zabavam! Vendar le v mačji družbi," je odgovorila Mici.

"Zdaj odhajam na večerjo v mačje mesto. Ti Mila, se vrni in povej prijateljem, da se bom kmalu vrnila v babičino hišo."

Takoj, ko je Mici izgovorila zadnje besede je Mila čutila, da ponovno postaja lahna kot peresce. Brez napora se je odlepila od tal in poletela visoko pod nebo. Pod seboj je znova videla pomanjšane hiške in vrhove dreves.

Mici se vrača

Trenutek kasneje se je Mila zbudila, si pomela oči in skočila na noge.

Zavpila je, "videla sem mucu Mici in se z njo pogovarjala. V mačji hiši je in se zabava!" Ema in Jakob sta jo osupla pogledala, Nik pa je želel pomiriti vznemirjeno Milo, "samo sanjalo se ti je, Mila. Ni bilo resnično," je rekel.

"Vem, da je bila muca Mici resnična! Saj sem govorila z njo!" se Mila ni pustila prepričati.

"Mici se sprehaja po mačjem mestu. Rekla je tudi, da se bo kmalu vrnila. Nič si nisem izmislila! Prav nič!" je vztrajala Mila.

Ema je svojo sestrnico dobro poznala, zato je pomirjujoče dejala, "verjamem ti Mila, da si govorila z muco. Najbolj pomembno je, da se bo Mici vrnila. Ni potrebno, da nas še skrbi."

"Upam, da imaš prav Ema," je dejal Nik, ki ni želel pokvariti veselja dekletoma, četudi o Micini vrnitvi ni bil prepričan.

Mila je nenadoma opazila, da ima medaljon še vedno okrog vratu. Čisto je pozabila nanj, medtem, ko se ji je toliko razburljivega dogajalo. Veselo je vzkliknila, "medaljon mi je pomagal! Zaradi medaljona sem lahko šla v mačjo hišo in srečala muco Mici."

"Tudi jaz sem o tem prepričana," se je strinjala Ema. Bila je vesela, da je medaljon 'deloval', a čisto malo jo je še skrbelo, ali se bo muca zares vrnila.

Milino navdušenje je bilo nalezljivo. Počasi je tudi Nik je pozabil na skrbi. Z veseljem je prijateljem prebral še zadnje poglavje v knjigi o Piki Nogavički.

Zvečer, ko sta se dekleti poslavljali od dečkov, je Mila še zadnjič ta dan rekla, "Boste videli, Mici bo kmalu nazaj." Nik in Jakob sta se nasmehnila in pomahal Mili in Emi v slovo.

A naslednji dan muce še vedno ni bilo. A Mila je ostala neomajna. "Kmalu se bo vrnila, boste videli," je vztrajala.

Nato pa, bila je sobota, sta Nik in Jakob že zjutraj prišla do babičine hiše. Ko je Nik odprl vrata, je na zofi zagledal muco Mici, ki je trdno spala.

Fanta skoraj nista verjela svojim očem. "Mici je nazaj," je bil navdušen Jakob. Stekel je do zofe in čisto od blizu pogledal spečo Mici. "Ja, to je ona," je rekel. Njen običajno čisti kožušček je imela kar nekaj posušenega blata na sebi.

Nik, si je zatisnil nos, ko se je približal muc. "Umivanje potrebuje," se je skremžil. Toda Jakob ga ni več slišal, saj je že tekel k Emi in Mili, da jima pove veselo novico.

To je bil dan veselja! Ko se je muca Mici zbudila, so otroci že imeli pripravljeno kopel za njo. Mila in Ema sta jo okopali, Jakob in Nik pa zdrgnila njen kožušček z brisačo.

Mici se ni upirala, nasprotno, otrokom se je zdelo, da nadvse uživa. Še bolj pa je bila vesela velikega krožnika mačjih dobrot. Mila in Jakob sta bila prepričana, da je muca shujšana, zato sta ji krožnik napolnila kar dvakrat.

Presenečenj še ni konec

Veselje se je vrnilo v babičino hišo. Otroci so vsak dan prihajali in skrbeli za Mici. Knjiga o Piki Nogavički je bila prebrana. Bližal se je čas babičine vrnitve. Obljubila je, da se vrne, ko bo bodo zorele češnje. Vsak dan je bilo na drevesu več rdečih češenj, zato so otroci vedeli, da do babičine vrnitve ni več daleč.

In res, ko sta se Jakob in Nik nekega toplega junijskega dne bližala hiški, jima je naproti pritekel kuža Berti. Mahal je z repom in skakal od veselja.

Babica Danica je opazovala igro obeh fantov in Bertija ter čez čas zaklicala, "pozdravljena fanta! Mila in Ema sta že za mizo. Pohitita, da ne zmanjka češnjevega zavitka!"

Ko je Jakob slišal besedo češnjevi zavitek, ga nič več ni moglo ustaviti. Zavitek je imel poleg palačink najraje.

Otroke je čakalo še eno presenečenje. Na mizici poleg zofe so bili štirje mošnjički, povezani z rdečo pentljo. Babica Danica je dejala, "kar pogledajte, kaj se skriva v mošnjičkih." Prvi je odvezal pentljo Jakob. Na mizo je padel zlatnik. Jakob je bil navdušen. Tudi v vseh drugih mošnjičkih je bil okrogel zlatnik.

"Zlatnike vam podarja Pika Nogavička," je pojasnila babica Danica. "Gotovo ste v knjigi prebrali o njenem kovčku zlatnikov."

"Seveda, na vrhu omare ima kovček zlatnikov in zelo rada jih prešteva," je dejal Nik.

"Čeprav ne zna dobro šteti," je dodala Ema. Babica je zabaval pogovor otrok, "vidim, da ste knjigo zelo natanko prebrali," je dejala.

Otroci so babici Danici pripovedovali o vsem, kar se je med njeno odsotnostjo dogajalo; o izginotju muce Mici, o medaljonu in Milinih resničnih sanjah, o mačji hiši in umazani Mici, ki se je po dolgem času vrnila.

Babica je skrbno poslušala otroke. Ko so končali je rekla, "moji dragi mladi prijatelji, vem da vas je izginotje muce Mici zelo skrbelo in razžalostilo. Na srečo se je vse dobro izteklo. Mici je videti zelo zadovoljna. Hvala, da ste tako ljubeče skrbeli zanjo."

Sladkanje in klepetanje se je v babičini hiši nadaljevalo še dolgo.

Otroci so se ta večer vrnili domov zelo dobre volje in z zlatnikom v žepu.

Štiri kepice sreče

Bližal se je čas poletnih počitnic. Otroci so skupaj z Bertijem popoldneve preživljali na vrtu. Le muca Mici je bila raje v zavetju hiške, kjer ji je babica Danica pripravila udobno ležišče v košari. Zadnje tedne je Mici postala bolj okrogla in zato nekoliko nerodna pri hoji. Mila je bila prepričana, da je to zaradi dobre hrane, ki jo je pripravljala zanjo v preteklih tednih. A babica je imela drugačno mnenje.

"Še malo počakaj Mila, potem boš videla, kaj je razlog, da je Mici nekoliko okrogla. Zdaj pa potrebuje mir in počitek."

Napočil je prvi počitniški dan. Otroci so k babici Danici prišli razigrani in glasni. "Pssst," jih je umirila babica in pokazala z roko proti košari v kateri je počivala muca Mici. Začudeno so gledali v Micino košaro. V njej so tesno ob Mici spale štiri majhne mucke.

"Mici je danes postala mačja mama," je rekla babica Danica. Utrujena muca Mici je v pozdrav otrokom le rahlo pomigala z repom.

"Kako so ljubke," je zašepetala Mila in se nagnila nad košaro, da bi mlade mucke videla čisto od blizu. Mucke so se pričele prebujati in se ena za drugo prisesale na Mici, da bi si potešile lakoto.

Mici jih je s svojim jezičkom skrbno gladila po trebuščkih in majhnih glavicah. Bila je nežna in skrbna mama. Nik, Ema, Mila in Jakob so še dolgo očarano opazovali prizor v košari.

Dragi otroci!

Prišli smo do konca tokratnih prilog naših junakov.

Mila, Jakob, Nik in Ema so se prepustili počitniškim radostim. Sraka Modrorepa, detel Danijel in sovica Ursula pa tudi potrebujejo počitek po napornem učnem letu.

Upam, da so vam zgodbice ugajale. Vesela bom vaših mnenj in predlogov. V mislih ima še nekaj zgodbic in upam, da vam kmalu lahko predstavim nove junake.

Do takrat pa lepo pozdravljeni, Renata